

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Martie 2003

Curierul ADVENTIST

Ca să se poată

citi ușor

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forray, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

- 3 Editorial
Citadela sufletului
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
Un vis împlinit
Penuel Dibu
- 6 Din viața bisericii
...Ca să se poată citi ușor
Alina Badea
- 8 Din viața bisericii
Responsabilități și priorități...
Paul Csavdari
- 9 Extinderea misiunii
Până la marginile pământului
Ion Buciuman
- 12 Spiritual
Ce ai să-mi dai?
Nicu Ionescu
- 14 Experiență
Mâini înzestrate în mâna lui Dumnezeu
Jonathan Gallagher
- 18 Educație
Mai avem nevoie de școli adventiste?
Gheorghe Modoran
- 20 Ziua vizitatorului Școlii de Sabat
Ziua vizitatorului
Valeriu Petrescu
- 21 Diverse
Și roada să rămână
Sergiu Gavril
- 24 Reportaj
Între aniversare... și speranță
Károly Mutnean
- 26 Texte greu de comentat
Să ne amintim de soția lui Iov
Angel Manuel Rodriguez
- 27 Experiență
Minuni în zile de har
Leonida Ghioaldă
- 29 Pagina copiilor
Sabat fericit
Linda Porter Carlyle
- 30 Știri
- 31 Cuvântul președintelui
Vizitarea creștină
Adrian Bocăneanu

Scrisori

„Har și pace de la Dumnezeu,
Tatăl nostru, și de la Domnul Isus
Hristos.

Am primit cu împrumut (nu am
avut posibilitatea să fac abona-
ment) revista *Curierul Adventist*
și am citit-o. Am găsit lucruri noi,
interesante și folositoare. M-am
bucurat mult pentru pagina copiilor
și pentru experiența pe care ați
scris-o. Dar am rămas cu gândul la
concursul despre care ați scris fru-
mos și bine, când tineretul s-a adu-
nat pentru a da slavă lui Dumnezeu.
Însă m-am gândit la tinerii care
au fost respinși la concurs. Cum
s-au simțit ei? Cum s-au simțit cei
săraci, care n-au putut lua parte din
motive financiare, deși poate erau la
fel de talentați? Din câte am citit
în Sfânta Scriptură, am găsit că
Domnul Isus umbla printre oameni
și Se oprea în mod special lângă cei
în suferință. Toți aveau posibilitatea
să-L întâlnească și să-L asculte.
Eu cred că este datoria noastră să
ne coborâm la toți cei în nevoie, să-i
căutăm, să facem ce putem pentru
salvarea lor.

Eu cred că toți avem drepturi
egale înaintea lui Dumnezeu, numai
că în *Curier* se scrie numai despre
oamenii cu multă școală, care au
venit la credință sau au partici-
pat la evanghelizare. Ceilalți nu au
valoare. Am ajuns la concluzia că
cei de la conducerea Editurii „Viață
și Sănătate” sunt ruși de reali-
tatea din țara noastră. Aș zice că
ar fi bine dacă ar avea măcar un
reporter care să străbată satele și
orașele, neanunțat, și să vadă cum
este biserica. Ar vedea și care sunt
posibilitățile materiale și poate s-ar
găsi o soluție pentru ca revistele și
cărțile să fie făcute cu cea mai sim-
plă hârtie și culoare, ca să le poată
cumpăra cât mai mulți.

Doresc ca bunul Dumnezeu să
vă binecuvânteze, să vă întărească
cu tot ce știe El că aveți nevoie să
vă puteți îndeplini misiunea încredin-
țată cu bucurie și credincioșie.”

Agripina Zaharia – Dămideni,
Botoșani

Citadela sufletului

Există multe lucruri de valoare pe care dorim să le avem în siguranță, pentru unele chiar suntem dispuși să plătim sume mari să le asigurăm. Însă, în iubirea Sa, Dumnezeu ne conștientizează că trebuie să veghem „mai mult decât orice” asupra celui mai valoros tezaur pe care-l posedăm – mintea. Este oare așa de important?

Cu siguranță, da. Mintea ne ajută să percepem lumea și să înțelegem lucrurile, să judecăm și să luăm decizii cu privire la prezent și viitor. Comportamentul nostru, vorbele și acțiunile noastre sunt un produs al minții noastre. Succesul sau insuccesul vieții noastre depind de ea. Am putea spune că atât viața aceasta, cât și viața veșnică depind de modul cum este folosită mintea. Satana știe bine toate acestea, tocmai de aceea dorește să ne cucerească mintea pe orice cale. Dacă citadela sufletului va fi cucerită, atunci întreaga ființă va fi sub controlul lui.

„Toți oamenii trebuie să fie conștienți de necesitatea de a-și menține integritatea naturii morale, prin intermediul unei vegheri neîncetate. Asemenea unor sentințele credincioase, ei trebuie să-și păzească citadela sufletului, fără să considere că și-ar putea permite vreodată să reducă vigilența, chiar pentru o singură clipă.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 80)

Punctele slabe sau nesupravegheate

În 1900, Walter Reed a fost trimis de Armata Statelor Unite să combată frigurile galbene în Cuba, care amenințau nimicirea întregii oștiri. Această boală nu era transmisibilă de la om la om decât dacă un anumit soi de țânțar înțepa o persoană bolnavă și apoi pișca pe altcineva. O dată ce a identificat țânțarii ca purtători de boală, Reed a reușit să stârpească maladia, prin nimicirea insectelor.

Pentru a influența viața noastră în direcția dorită de el, Satana folosește și astăzi cele

mai subtile metode, căutând „purtători de virusi”. Pentru unii dintre noi, el folosește ignoranța cu privire la legile divine, care se află la temelia constituției noastre fizice, morale și intelectuale, pentru alții folosește necumpătarea, călcând în mod flagrant legile vieții, pentru alții, obiceiurile nesănătoase, prin contemplarea lucrurilor rele, pentru alții invidia, mândria sau egoismul. Oricum, în arsenalul său are o mulțime de „purtători de păcat”, dar se pare că cel mai eficient este plăcerea. Suntem uimiți să descoperim că Solomon, unul dintre cei mai înțelepți oameni, și Samson, unul dintre cei mai puternici bărbați, au fost înfrânți așa de ușor. De fapt, Satana a descoperit slăbiciunea lor și a folosit-o pentru a le cuceri inima.

Cum să ne păzim mintea

Cuvântul inspirat spune că „toți aceia care doresc să nu ajungă victime ale capcanelor pregătite de Satana trebuie să-și păzească bine căile de acces ale sufletului, evitând să citească, să privească sau să asculte ceva care le-ar inspira gânduri nesfinte. Mintea nu trebuie lăsată să răătăcească la întâmplare, oprindu-se asupra oricărei teme care i-ar putea fi sugerată de dușmanul sufletelor”. (Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 116). Mai mult decât atât, apostolul Pavel ne oferă un filtru special, cu opt site, pentru a ne ajuta să discernem bine hrana pe care o oferim minților noastre: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Fil. 4,8). Respectarea acestei recomandări nu este ușoară, dar, sub călăuzirea Duhului Sfânt, rugându-ne și studiind Cuvântul lui Dumnezeu, mințile noastre vor fi păzite și vor fi atrase către cer, spre lucrurile curate și sfinte.

Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.
(Prov. 4,23)

Gabriel Dincă
redactor-șef

Un Vis împlinit

Penuel Dibu
director economic,
EVS

L-am numit așa, pentru că s-a împlinit. Ei, și! Atâtea vise se împlinesc și devin realitate în cele din urmă. Da, este adevărat, însă împlinirea unui astfel de vis era o utopie în acea perioadă.

Eram copil. Învățasem și eu să citesc. Începuse să devină o pasiune pentru mine să mă joc, răsfoind filă după filă din cărțile pe care le aveam la îndemână. Nu aveam prea multe în acea perioadă, doar cărțile de școală și alte câteva cărți cu povești pe care le promisem la premiile de sfârșit de an școlar, atât eu, cât și sora mea.

Eram tot timpul nemulțumit și voiam ceva mai mult. Am îndrăznit astfel, împotriva interdicției, să explorez raftul cu cărțile tatălui meu. Era un loc la care tata ținea mult, iar eu și sora mea nu puteam umbla acolo decât cu permisiunea lui și nu înțelegeam de ce avea o atitudine așa de categorică. A sosit însă momentul când puteam să verific ce era așa de important pe raftul acela. În acea zi eram singur acasă, nimeni nu mă deranja și puteam fi liniștit câteva ore bune. Mi-am permis să iau fiecare carte, să o răsfoiesc

pentru a găsi ceva. Fără să citesc, întorceam filă după filă și cu atenție priveam fiecare pagină. A fost totuși ceva care mi-a atras atenția. Am vrut să-l întreb pe tata, însă-mi era teamă, deoarece umblasem în cărțile lui fără să-i cer permisiunea. În cele din urmă, mi-am învins teama. I-am povestit ce făcusem și l-am întrebat scurt:

– De ce cărțile tale au filele ruginite și sunt lipite cu bandă adezivă?

Răspunsul a venit prompt:

– Aceste cărți sunt cărți vechi, iar noi le împrumutăm celor care vor să le citească. Din cauza aceasta sunt deteriorate.

– De ce nu cumperi altele noi?

– Pentru că biserica nu mai are voie să tipărească deloc cărți religioase, iar tipografia bisericii a fost confiscată.

Pentru ceea ce înțelegeam eu la acea vârstă, răspunsul m-a mulțumit. Înțelegeam, în sfârșit, de ce cărțile acelea beneficiau de o protecție specială.

După un timp, doream, ca orice tânăr, să am cărțile mele. Cu greu se putea procura în acea vreme o carte religioasă, doar câte un xerox mai îndrăzneț, cu tehnică primitivă, reușea din când în când să scoată la lumină câte o pagină de carte religioasă, însă acest lucru se realiza cu mare risc și la prețuri greu de suportat.

Ca să pot obține o carte de imnuri creștine cu note, am plătit, în 1972, suma de 500 de lei, sumă ce reprezenta la vremea aceea mai mult de jumătate din salariul unui angajat debutant. De asemenea, studiile Școlii de Sabat se tipăreau în număr redus, cei care reușeau să obțină un exemplar original erau favorizați. Noi, ceilalți,

le scriam cu mâna uneori, iar alteori, dacă eram mai norocoși, puteam obține contra cost o copie multiplicată în mare secret la mașina de scris.

Nu înțelegeam de ce biserica nu are o tipografie a sa, ca să tipărească, și fiecare membru al bisericii să poată cumpăra ceea ce dorește. Când l-am întrebat pe tatăl meu, el mi-a acceptat frământarea și, cu un zâmbet înțelegător, mi-a spus: „Acesta este un vis frumos! Poate că tu vei vedea cu ochii împlinirea lui.”

Am înțeles mai târziu substratul. El nu nădăjduia că acest lucru se va realiza, răspunsul său era doar pentru mine și avea rolul de a mă încuraja și întârzi pentru încercările de mai târziu.

Anii au trecut. Așa a fost atunci.

Acum... Avem o tipografie a bisericii, se tipăresc reviste, studii biblice, materiale pentru evanghelizare, cărți spirituale, de educație, de sănătate, pentru copii și multe altele. Adesea, în momentele de pauză, îmi răscolesc amintirile, meditez și-mi spun în șoaptă: „Ce frumos a împlinit Dumnezeu în viața mea acel vis de copil!”

„Lucrarea cu cărți ar trebui să fie mijlocul de a duce repede lumii lumina sacră a adevărului prezent. Publicațiile care ies din mașinile noastre de tipărit astăzi trebuie să fie de un asemenea caracter, încât să întărească fiecare pilon al credinței care a fost stabilit prin Cuvântul lui Dumnezeu și descoperirile Spiritului Său.” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 8)

Grupul angajaților Casei de Editură „Viața și Sănătate”

„Publicațiile noastre au de făcut o lucrare cât nu se poate mai sacră, de a face clară, simplă și pe înțeles temelia spirituală a credinței noastre... În acest timp solia lui Dumnezeu pentru lume trebuie să fie prezentată cu atâta distincție și cu atâta putere, încât oamenii să fie puși în fața adevărului, cu mintea și inima... Marele rol al publicațiilor noastre este de a-L înălța pe Dumnezeu, de a atrage atenția oamenilor la adevărurile vii ale Cuvântului Său.” (*Mărturii*, vol. 7, p.152)

①-③ instantanee realizate în tipografia EVS

... Ca să se poată citi ușor

Alina Badea
secretar de
redacție

M – Mami, te rog, mai citește-mi povestea...

Mama, obosită de lucrul zilei și de câte o mai așteptau, a „sărit” intenționat peste vreo câteva rânduri din povestirea pe care o citea a treia sau a patra oară.

– Nu e bine!

– Ba da, așa scrie aici!

– Ba nu! N-ai citit despre scăunelele pentru copii, despre cărțile cu poze și bilete-le de avion pentru misionari!

Cel care făcea obiecțiunea avea atunci trei sau patru anișori. Era vorba de lecția biblică de la Primii pași. Când mi-a fost relatată această întâmplare, am înțeles mai bine cât de important este fiecare cuvânt, chiar pentru un copil mic, cu atât mai mult pentru cel care caută, cu inimă de copil, să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu.

A fost visul nostru, al tuturor, să avem cărți – cărțile noastre, scoase de biserica noastră, traduceri complete ale lucrărilor Spiritului Profetic, pentru oricine dorește să aibă cartea sa, pe care să sublinieze un gând, să noteze pe margine o idee, o dată.

Visul acesta s-a împlinit. Avem cărți și lecțiuni. Dar, având, am început să dorim să fie mai bine scrise, mai frumos, mai clar, pe hârtie mai bună... Dorință cu totul îndreptățită.

Pentru cei care nu știu însă cum se face o carte, aș vrea să spun câte ceva despre lucrul din redacție.

Să începem cu traducătorul. Una este să înțelegi, alta să și traduci. E una să traduci niște cuvinte care se rostesc, se aud și „zboară” și cu totul altceva să traduci un text care „rămâne” scris și va fi citit de mii de ochi, va trebui să fie înțeles de mii de minți și să ajungă la mii de inimi.

E nevoie de cunoștințe, de dicționare, dar și de chibzuință, de rugăciune, stăruință, răbdare. După ce iese din mâna traducătorului, textul ajunge la redactor, care verifică totul cu originalul, cumpănește frazele, să fie mai curgătoare, mai pe înțeles, mai precise. Apoi vine rândul corectorului, care citește cu atenție, propoziție cu propoziție și cuvânt cu cuvânt, de fapt, literă cu literă.

Urmează punerea în pagină. De aceasta se ocupă tehnoredactorul: litera să te îmbie la citit, să se vadă frumos titlurile și subtitlurile, să rămână destulă „albitură”, pe care să se odihnească ochiul la capăt de rând, textul să încapă frumos în „oglindea de pagină” și în coala de tipar. Și așa, paginat, textul vine iar la corectat, pentru că au fugit rânduri, cuvinte, liniuțele de unire acum despart sau cele de despărțire rup cuvântul în silabe degeaba, pe la mijloc de rând... Acum, când textul se înșiruie frumos, curgător, încep să iasă la iveală greșeli neobservate mai înainte. Și textul vine din nou la citit, la corectat și iarăși la verificat. Când e câte o lucrare scurtă, simți că începi să o știi pe dinafară. Și totul se face „contra cronometru”, pentru că așteaptă montajul, mașiniștii... La noi circulă un fel de lozincă: Lucrarea trebuie să fie gata ieri!!!

Dar, dincolo de glumă, cam așa ajung la mașini trimestrial cele șapte serii de *Studii biblice*, ediția pentru instructorii de majori, cele pentru instructorii de juniori și adolescenți, *Comentariile* E.G.White pentru studiile Școlii de Sabat, trei numere de *Curier*, unul sau două de *Semnele timpului*, câte ceva urgent pentru Sola Scriptura, pentru IISC, pentru o evanghelizare și măcar o carte nouă, dacă nu două. Numai *Studiile biblice* pentru un trimestru înseamnă peste

1.000 de pagini tipărite, trecute toate „prin ochii” redactorului și ai corectorului, uneori de câte trei ori, literă cu literă!

Lucrarea din redacție se face sub semnul cuvântului spus lui Habacuc: „Scrie proorocia și sapă-o pe table, ca să se poată citi ușor!” Aceasta este dorința noastră cea mai mare – să se poată citi ușor.

Și ar mai fi una.

Dacă ați fi aici când „se naște” o carte, ați vedea cum vine redactorul cu „copilul” în brațe – primul exemplar; ați vedea bucuria cu care îl admiră și îl arată mai întâi celor cu care a lucrat, apoi celorlalți; și ați vedea și teama cu care începe să dea paginile, gândindu-se că mai e vreo greșală, pe care s-o descopere el sau alții, după ce s-a străduit atât de mult ca totul să fie perfect!

Pentru că ceea ce iese de aici este solia lui Dumnezeu, lucrarea noastră înseamnă mai mult decât ce se face în orice redacție, lucrurile despre care am vorbit mai înainte. Cuvintele cu care lucrăm – pe care le căutăm, le alegem, le potrivim după regulile limbii – trebuie să poarte gândul lui Dumnezeu. De aceea am dori ca totul să fie perfect. Am dori să facem cărțile cele mai frumoase, cele mai bune, pe care oricine le vede să nu le mai poată lăsa din mână, care să se lipească de inima cui le citește. Dar lucrarea este foarte mare, iar noi, mici, puțini și slabi.

Vă rugăm, stimați cititori, rugați-vă împreună cu noi ca tot ce se tipărește la Editura noastră să poată primi avizul Cerului și să-și facă minunata lucrare – să ducă lumina iubirii lui Dumnezeu la oricine.

• Publicații periodice

Studiile biblice. Conform strategiei mondiale a bisericii de a promova studierea Bibliei în cadrul Școlii de Sabat, Editura noastră pune la dispoziția întregii biserici, din țară și diaspora, materiale adecvate diferitelor vârste de studiu, aspect ce poate fi considerat un mare avantaj, fiindcă nu sunt multe țări care au așa ceva.

Curierul Adventist. În ultimele luni, calitatea revistei s-a îmbunătățit, iar pe viitor ne dorim

• Literatură în limba maghiară

Începând cu 1 iunie 2001, am intrat într-o relație de colaborare cu Casa de Editură din Budapesta, convenind următoarele: –

- importul unor titluri, la un preț corespunzător puterii de cumpărare din România;

- preluarea textului pentru alte titluri care să fie tipărite în România.

Un pas important, în vederea reglementării problemelor ce privesc literatura în limba maghiară, este înființarea la Cluj a unei secții specializate în producerea materialelor de limba maghiară. Această secție este dotată corespunzător pentru realizarea unei producții de calitate.

①-⑤ etapele procesului prin care se „naște” o carte

• Colportajul

Lucrarea de colportaj făcută în anii precedenți a demonstrat că încă există mulți oameni cu adevărat interesați de cărțile spirituale. Ținând cont de modificările recente din legislația României, precum și de altele care vor urma, suntem obligați să găsim soluții prin care colportajul nu doar să supraviețuiască, ci să se și dezvolte.

menținerea acestei reviste în atenția și preferințele membrilor, nu doar prin formă, ci și prin conținut.

Semnele timpului. Revista noastră misionară trece în prezent prin transformări majore, pentru ca, în curând, să poată fi distribuită din nou prin sistemul de colportaj.

Viață + Sănătate. Revista publicată în colaborare cu CSMP Herghelia ne aduce, lună de lună, informații și sfaturi atât de prețioase, mai ales dacă ne gândim la contextul vieții moderne.

Paul Csavdari
director,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Publicarea mesajelor lui Dumnezeu a rămas un punct important pe agenda Uniunii Române. Responsabilitatea aceasta a fost încredințată Casei de Editură „Viață și Sănătate”, ca instrument specializat în domeniul tipografic. Evident, o sarcină ca aceasta nu se poate îndeplini fără călăuzirea și binecuvântarea lui Dumnezeu, iar El a fost bun cu noi și ne-a susținut în eforturile făcute, astfel încât crizele social-economice din țara noastră să nu afecteze iremediabil misiunea noastră.

Totuși, fiindcă ne revine sarcina de a stabili direcții și priorități, pe care trebuie să le avem în vedere în tot timpul activității, vă prezentăm mai jos lista lor, fără a intra în prea multe amănunte.

1. Resurse umane

- ridicarea continuă a nivelului profesional și spiritual al tuturor angajaților Casei de Editură
- reorganizarea secțiilor și numirea responsabililor pentru fiecare dintre acestea
- atribuirea de responsabilități și competențe tuturor angajaților, conform fișelor de post
- angajarea colportorilor cu carte de muncă, pentru a le oferi perspectivă și siguranță socială

2. Producție

- îmbunătățirea permanentă a calității cărților și revistelor publicate
- tiraje conforme cu cererea
- folosirea la maximum a mijloacelor fixe deținute
- îmbunătățirea permanentă a condițiilor de muncă și a utilajelor
- diversificarea gamei de produse

Responsabilități și priorități...

- colaborarea cu parteneri serioși și competitivi, atât pe plan intern, cât și pe plan extern

3. Desfacere

- păstrarea metodelor deja tradiționale de desfacere a cărților
- îmbunătățirea sistemului de promovare și vânzare de carte prin intermediul responsabililor cu literatura
- implicarea pastorilor în prezentarea titlurilor noi
- prezența mai bună în librăriile din marile orașe
- înființarea departamentului de marketing, care are un program pe termen lung pentru îmbunătățirea desfacerii de carte, inclusiv prin colportaj

4. Finanțe

- menținerea echilibrului între nevoile existente și sursele financiare disponibile
- realizarea unei previziuni financiare realiste
- asigurarea fondurilor pentru investițiile necesare procesului tipografic
- achitarea la timp a tuturor facturilor, pentru a ne păstra bunul nume pe care l-am câștigat în rândul furnizorilor de materii prime și consumabile
- realizarea unui profit financiar rezonabil, raportat la cifra de afaceri

Concluzii

Credem că, aplicate cu consecvență, principiile și direcțiile sus-menționate ne pot ajuta, în final, să putem evalua pozitiv efectele și rezultatele acțiunilor noastre. În același timp, ne exprimăm convingerea că, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, mesajele divine care vor fi publicate se vor putea citi ușor și cu plăcere.

Până în prezent, SC Casa de Editură „Viață și Sănătate” SRL a editat și tipărit 1.238 de titluri din care – 252 de titluri de carte și 986 de publicații periodice.

Până la marginile pământului

*Ci voi veți primi
o putere, când Se
va pogori Duhul
Sfânt peste voi,
și-Mi veți fi mar-
tori în Ierusalim,
în toată Iudea, în
Samaria și până la
marginile
pământului.*
Faptele Apostolilor 1,8

Această previziune, cu privire la dezvoltarea bisericii în teritorii noi, este una dintre cele mai frumoase și mai motivatoare făgăduințe făcute de Isus Hristos ucenicilor Săi. Prin aceasta, viața și experiența lor au primit impulsul necesar împlinirii misiunii încredințate de El. Un înălțător simțământ al rostului divin, al chemării și aprobării lui Dumnezeu avea să asigure biserica de reușită. Puterea Duhului Sfânt urma s-o călăuzească în lucrarea ei.

Apostolii au fost mobilizați de această făgăduință a Mântuitorului și au pornit să ducă Evanghelia la orice făptură. În timpul vieții lor deja au fost atinse marginile pământului cunoscut de ei. Pavel se simțea liber să afirme că Evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1,23).

Potrivit așteptării primilor creștini, Domnul ar fi trebuit să vină curând, dar Dumnezeu mai avea în vedere încă „multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apocalipsa 10,11). Obosită de așteptare, biserica și-a pierdut treptat simțul misiunii, a devenit cu timpul o instituție greoaie, care s-a reorientat spre priorități străine de scopul inițial. Urmașii lui Hristos au uitat de misiunea externă, s-au concentrat asupra slujirii de sine și au început să devină nemulțumiți de ei și de ceilalți. Atenția s-a mutat de la creșterea Împărăției cerurilor, iar zelul misionar s-a transformat în dorință de putere politică, dominație și strălucire lumească chiar între zidurile propriei biserici.

O dată cu epoca marilor descoperiri geografice, am asistat și la o dezvoltare a misionarismului mondial. Ne-am fi așteptat ca Evanghelia să fi ajuns de mult la orice făptură, dar, în realitate, lucrurile nu stau chiar așa. Să examinăm curajoși această situație și să acceptăm lucrurile așa cum sunt, apoi să punem întrebări pertinente și să căutăm răspunsuri cuvenite.

Care este astăzi situația lumii din perspectiva misionară?

Jon L. Dybdahl, de la Institutul de Misiune Mondială, care funcționează în campusul Universității Andrews, Berrien Springs, statul Michigan, ne poate oferi câteva date, așa cum sunt ele prezentate în cartea *Pașaport pentru Misiune*, aflată în pregătire la Editura *Viață și Sănătate*.

El face observația că aproape patru miliarde de necreștini așteaptă să meargă cineva la ei cu vestea cea bună a Evangheliei, iar o parte însemnată dintre aceștia locuiesc în zone unde numai puțini se încumetă să meargă. Numai cineva dispus să depășească barierele culturale face ceva semnificativ pentru aceștia. Numai o mică parte dintre necreștini se află în țări unde pot fi în legătură cu frații lor creștini, dar chiar și acolo, cine le acordă vreo importanță?

O altă categorie de oameni declarați necredincioși numără aproape un miliard, la care se mai pot adăuga aproape un sfert de miliard de ateii, pentru a forma o mulțime impresionantă de suflete candidate la mântuire. Nu este lipsit de importanță faptul că numărul

Ion Buciuman
secretar,
Asociația
Pastorală,
Uniunea
Română

ateilor a crescut de 30 de ori în ultima sută de ani. Unde se va ajunge, dacă lucrurile se vor dezvolta în același ritm?

Al treilea grup masiv de populație este format din locuitorii orașelor. Peste 45% dintre locuitorii lumii se află în această categorie, iar restul de 55% adesea sunt legați, într-un fel sau altul, de locuitorii din orașe. Aceștia nu numai că nu sunt creștini, dar ei se pronunță adesea vehement împotriva creștinismului.

A patra provocare a lumii o constituie sărăcia, cu toate urmările ei încărcate de suferință și deznădejde. Am putea evoca doar câteva cifre, pentru a ne face o idee. Numărul copiilor străzii se ridică la 100 de milioane, iar orfanii se apropie de o jumătate de miliard. În fiecare zi mor 25.000 de ființe omenești, din cauza lipsei de apă potabilă și a bolilor provocate de apa infectată.

Fereastra 10/40 constituie o altă provocare ce combină atât sărăcia și greutatea materiale, cât și lipsa de educație și condițiile politice și culturale, care limitează sau chiar interzic accesul la Evangheliile. În timp ce imensa majoritate a celor dezavantajați trăiesc în această zonă geografică, doar sub 10% din efortul misionar al creștinilor se îndreaptă spre această direcție. Ce strategii și mijloace sunt necesare pentru a întâmpina nevoile sociale și sufletești ale locuitorilor dintre paralelele 10 și 40, în emisfera nordică? Biserica este datoră să găsească răspunsuri la această întrebare provocatoare.

CE STRATEGIE TREBUIE ADOPTATĂ?

Încercând să simplificăm lucrurile, putem considera lumea actuală distribuită în zece unități distincte. O zecime dintre locuitorii lumii pot fi considerați, cu o anumită îngăduință, creștini care trăiesc principiile Bibliei și iau în serios marea însărcinare de a duce lumii Evanghelia. Următoarele două zecimi sunt constituite de creștini cu numele, care nu au nici un fel de preocupare, nici pentru adevărata închinare, nici pentru extinderea lucrării. Al treilea grup formează 30% din populația lumii și se consideră a fi necreștini, în timp ce locuiesc laolaltă cu primele două grupuri menționate mai înainte. Grupul cel mai semnificativ îl constituie ultimele patru zecimi ale populației, care se află dincolo de zona de influență zilnică a creștinilor practicanți.

Strategia misionară a bisericii trebuie să fie adaptată grupului de referință, astfel că, pentru creștinii fără viață, este necesară o acțiune de redeschere spirituală. Adventiștii se remarcă mai ales prin acest fel de misionarism.

Față de grupul necreștinilor și necredincioșilor, biserica trebuie să dezvolte strategii misionare care să facă Evanghelia relevantă minții sceptice și secularizate. Iată o ilustrație dură, pe care am văzut-o zilele acestea pe un site creștin, pe internet. „Ai avut Ghetsemaniul tău personal?” întreabă cineva pe o tânără femeie, care privește nedumerită și încearcă să răspundă cât mai aproape de așteptările interlocutorului. „Am avut numai câteva avorturi, un divorț și o mulțime de încurcături și decepții, dar încă Ghetsemani n-am apucat”, răspunde ea cu naivitate evidentă. Morala nu este greu de înțeles. Pentru tot mai mulți oameni din jurul nostru, noțiunile și experiențele religioase fac parte dintr-o altă lume, despre care nu au nici cea mai vagă idee. Trebuie să recunoaștem că biserica noastră a dovedit doar rezultate modeste în acest tip de evanghelizare. Sunt necesari pași mult mai curajoși, în această lucrare, pentru mulțimile neștiutoare și ignorante, care plutesc în derivă, la discreția valurilor de patimi nimicitoare.

Cea mai mare provocare vine însă din partea grupului majoritar de populație aflat peste mări și țări, la care nu se poate ajunge decât printr-un efort considerabil de voință și sacrificiu, care nu este la îndemână oricui. Acest efort se numește *misiune transculturală* și presupune nu numai aptitudini de comunicare într-un context cultural străin, ci și capacitatea adopției critice a noii culturi. Experții

în domeniu preferă termenul de *întrupare misionară*, cuvânt care este deosebit de puternic și sugestiv. În acest domeniu, biserica noastră a înregistrat succese importante în convertirea unor triburi din populațiile native ale Pacificului și se remarcă uneori prin curajul de a angaja dialoguri și comunicare transculturală, dar de la acestea până la îndeplinirea misiunii poruncite de Domnul, de a ajunge până la marginile pământului, mai este încă foarte mult de făcut.

ÎNTREBĂRI CARE AȘTEAPTĂ UN RĂSPUNS PERSONAL

Din care grup de populație crezi că faci parte? Care sunt argumentele prin care dovedești că faci parte din grupul ales de tine? Față de care dintre cele patru grupuri ai manifestat un interes misionar până în prezent? La care grup, la ce cultură sau religie, la ce segment de populație crezi că ai putea începe să te gândești mai serios? Ce te atrage în mod deosebit la acești oameni? Crezi că i-ai putea înțelege, i-ai putea iubi și ai putea trăi în mijlocul lor ca ei, păstrându-ți convingerile și identitatea actuală? Poți descoperi la tine daruri spirituale, care să te facă potrivit pentru misiunea pe care crezi că ți-o încredințează Dumnezeu? Ce poți face chiar acum, imediat, pentru oamenii la care ai început să te gândești? Ce deprinderi și cunoștințe ai mai avea nevoie să dezvolți, pentru a începe să lucrezi semnificativ și eficient pentru grupul-țintă? Cu cine ți-ar plăcea să te asociezi în misiune pentru ani de zile? Pe cine ai mai putea convinge să se alăture în proiectul la care te gândești? Unde ai putea căuta sprijin financiar și susținere morală, în eventualitatea unui plan misionar serios? Cum îți imaginezi viața peste zece ani? Dar peste cinci sau doi?

CUVINTE DE TRIMITERE, FĂGĂDUINȚĂ ȘI ASIGURARE DIVINĂ

„Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sârguință pentru suflete, adresând invitația harului. Ei nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci trebuiau să ducă oamenilor solia... Credința lor trebuia să se concentreze asupra lui Hristos, care este izvorul îndurării și al puterii. În Numele Lui, ei trebuiau să prezinte Tatălui cererile lor și aveau să primească răspuns... Mântuitorul știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească și că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite și buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața.” (*Faptele apostolilor*, ed. 1994, pag. 25-27)

Ce ai să-mi dai?

Am auzit cândva o istorie interesantă, despre un rabin care obișnuia să ceară bani cu împrumut de la enoriașii săi înstăriți, pe care îi restituia imediat ce cobora de la amvon. Când aceștia l-au întrebat nedumeriți care era motivul pentru care procedează așa, simandicos, rabinul le-a răspuns: „Altfel predic când am bani în buzunar!”

Este paradoxal ca banii să ajungă să fie suportul psihic necesar până și în realizarea unei prezentări spirituale de succes.

Cei mai mulți oameni gândesc după acest tipar fals și socotesc că nevoile lor nu pot fi împlinite decât cu ajutorul banilor.

Nu cred în deformări profesionale. Dar trebuie să mărturisesc că, de când port jugul de trezorier, multe dintre problemele bisericii le văd „traduse” în termeni contabili, ca: datorii, împrumuturi, investiții, alocări de sume, bilanțuri și altele ca acestea.

Sunt frământat de multele nevoi ale lucrării și mă confrunt cu situația de a rezolva multe cereri și obligații financiare, iar cel mai adesea banii nu sunt suficienți. La modul concret, toate serviciile creștine au treabă pe la „trezorerie”: serviciile divine înseamnă bani (pentru căldură, lumină); evanghelizarea cere bani (pentru chiria sălii, literatură); înființarea de biserici depinde de bani; colportajul așteaptă tot bani... Și uite-așa, de o vreme, și la birou, și acasă, mă înecă un singur oftat: „Ah, Doamne, banii!”

Nici la nivelul bisericilor locale situația nu este mai simplă: construcții care nu se mai termină, cheltuieli cu întreține-

rea comunităților aproape imposibil de suportat, iar casierii și prezbiterii, nepuțincoși, speră că o minune s-ar mai putea produce și cineva le-ar putea da banii care ar acoperi toate facturile. Se pare că, de fapt, criza lumii este și criza bisericii – lipsa mijloacelor.

Atunci de unde bani? Ne va salva... Spania? Ah, banii!

De unde îmi va veni ajutorul?

„De unde îmi va veni ajutorul?” spunea psalmistul pe vremuri. „Ajutorul îmi vine de la Domnul.” (Ps. 121,1-2)

Iar în Ps. 40,17 stă scris: „Eu sunt sărac și lipsit... Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu.”

Vă propun acum un cu totul alt plan de abordare a acestui subiect incitant, care se găsește ilustrat în Biblie, Faptele Apostolilor 3,1-8.

Personajul principal este un olog din naștere, un om lovit de o suferință incurabilă, care era incapabil să ducă o viață normală și care își fixase toate speranțele în posibilitatea de a atrage atenția și mila semenilor săi, care să-i dea ceea ce îi lipsea lui: bani!

Știți ce înseamnă „banii” pentru olog? Sunt chiar cheia problemei, nodul de dezlegat! Nu doar că nevoile zilnice și școala copiilor ar fi acoperite. Banii ar avea putere să rezolve chiar și ologea! Nu cu operații sau proteze, ci mult mai simplu: s-ar face „boier”! Adică boierul – că are sau n-are picioare – stă toată ziua în pat. Iar dacă ar avea chef să meargă undeva, n-ar trebui să umble pe jos, ci l-ar duce cu lectica. Și-atunci, adio ologea!

Nicu Ionescu
trezorier,
Conferința
Muntenia

În acea zi aveau să se întâlnească, ba chiar să se confrunte două concepții, două modele de gândire, mai mult – două lumi diferite. Exponenții acestei **gândiri revoluționare** erau Petru și Ioan, doi oameni simpli, care nu dețineau supremația materială, dar care fuseseră împuterniciți, ca apostoli, să meargă la semenii lor pentru a le prezenta Evanghelia, soluția care putea schimba cursul vieții tuturor oamenilor aflați în dificultate și în nevoi.

Biserica creștină din timpul apostolilor, săracă și fără o prea mare influență, era în contrast cu bogăția și strălucirea civilizației romane. Dar ceea ce a dat forța și capacitatea de a schimba viața și destinul milioane de oameni a fost tocmai **Comoara de mare preț**, pe care o dețineau ucenicii de atunci și pe care erau dispuși s-o împartă semenilor lor. Aceștia recunoșteau deschis că „argint și aur” nu aveau, dar afirmau cu toată certitudinea că aveau Ceva, **pe Hristos, Domnul!**

Din momentul în care apostolii l-au pus în legătură cu **Marea Comoară**, ologul a devenit independent de bani. Starea lui nu numai că s-a ameliorat, ci a suferit o transformare minunată și, din momentul acela, el a rămas **dependent** doar de Fiul lui Dumnezeu.

Aici este descoperită calea Domnului Hristos, total opusă, șocantă pentru așteptările acestei lumi. Dumnezeu nu folosește soluții convenționale pentru a interveni în favoarea salvării omului.

Lumea nu și-a modificat așteptările, iar falsele modele de gândire s-au dovedit a fi perene chiar și în epoca supercivilizată. Bani nu au rezolvat și nu vor rezolva niciodată nevoile tuturor oamenilor. Permanent unii vor avea mai mult, în timp ce mulți alții vor suferi de sărăcie și neputințe. În comparație cu marile companii ce încearcă să domine

lumea financiară, biserica nu va străluci prin bani. Ea nu va putea să rezolve prin bani marile nevoi ale lumii. Nici apostolii n-au reușit astfel. Ei au avut o altă misiune și o metodă diferită. Și au reușit. În Numele lui Isus Hristos, ei au făcut minuni care nu se realizează prin bani, ci prin credință.

Când teologul englez John Duns Scotus a vizitat Roma, în 1305, papa Benedict XI l-a condus să viziteze bogățiile Vaticanului. Pe când își plimba mâna prin grămezile de aur, papa a spus: „Biserica nu mai poate spune

nimic, au acționat prin credință în Hristos, contrar oricărei prospectări, și a urmat o explozie de Evanghelie, la fel va fi și azi.

Secretul prezentat de Domnul Hristos este cel din Ioan 15,5: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Aici au ținut ucenicii. Misiunea – și totodată modul lor de gândire – era să dea lumii pe Hristos în cel mai simplu mod: „Ce am, îți dau”.

acum: 'Argint și aur n-am!'" Îngândurat, Scotus a replicat: „Este adevărat... Dar nici nu mai poate spune: 'În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă'”.

Aceasta este problema bisericii și astăzi. Suntem săraci. Așteptăm vremuri mai bune, care să ne aducă belșug și să ne dezlege din neputințele noastre financiare, pentru ca, în sfârșit, să putem lucra. Condiționăm angajarea credinței noastre de „intrări” și „buget”. Soluția lui Dumnezeu însă merge „pe invers”. Metoda Lui sfidează „realismul” studiului pieței. Tot așa cum Petru și Ioan, fără

Și au reușit! „Cu umilință și rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, neștiința lor înțelepciunii Lui, nevrednicia lor neprihănirii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogății. Astfel întăriți și înzestrați, ucenicii n-au ezitat să se avânte în slujba Învățătorului”. (*Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 48)

De un timp, îmi stăruie în minte o întrebare: „Ce ai să dai?” Aici e punctul de răscruce. Dacă „ai pe Fiul”, atunci, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, dă-I voie Domnului să te folosească, chiar și fără argint și aur. Să ieșim cu toții. Pretutindeni, ologi ne așteaptă.

Jonathan
Gallagher
responsabil la
Națiunile Unite
pentru Biserica
Adventistă de
Ziua a Șaptea

Adventist Review,
noiembrie 2002

MÂINI ÎNZESTRATE

ÎN MÂNA LUI DUMNEZEU

E neobișnuit. Tocmai el, un doctor? Mai mult decât atât – director al Departamentului de Neurochirurgie Pediatrică la prestigiosul spital Johns Hopkins! El, care a primit atâtea premii pentru excelență, cu 27 de titluri onorifice de doctor! Tocmai chirurgul care a separat gemenii siamezi, care aveau comună o parte din creier? Da, el, omul cu *Mâini înzestrate*.

Dr. Benjamin S. Carson este el însuși pacient.

Începând să explice, el își deschide mâinile – mâinile acelea care au dus la bun sfârșit mii de operații care au salvat vieți omenști. Deși se află în perioada de recuperare după operația de prostată, telefonul sună continuu, iar în fața casei sale se desfășoară o adevărată procesiune de mașini care aduc buchete de flori și coșuri cu fructe de la prieteni, colegi și simpatizanți.

– Mi-aș fi dorit ca, mai degrabă, să contribuie la fondul de burse, spune el zâmbind. În nici un caz nu aș putea să mănânc tot ce mi se trimite. Dar oamenii sunt atât de amabili...

Potopul de afecțiune și grijă încă îl uimește pe dr. Carson.

– Într-o sâmbătă, am povestit situația grupei mele de la Școala de Sabat, în biserica din Spencerville [Maryland],

iar în zilele următoare am primit telefoane de la persoane din toată țara. Chiar și persoane oficiale, cu poziții înalte în guvern, au sunat să afle ce se întâmplă. La un post de radio s-a anunțat că am un glioblastom – o tumoare malignă pe creier, cu care mai poți trăi maximum un an de la diagnosticare. Un alt zvon era că sufăr de cancer osos. Ploua cu mesaje de pretutindeni, așa că am stabilit împreună cu Biroul de Relații Externe, din cadrul spitalului, să punem la punct o declarație pe care să o publicăm în ziarul *Baltimore Sun*. Declarația a apărut pe pagina cu anunțuri mortuare, lucru care a pus paie pe foc, pentru că unii nu au citit decât titlul.

Lunea următoare eram pur și simplu asaltați de oameni care întrebau despre aranjamentele de înmormântare și unde să trimită flori. Din cauza acestor zvonuri, am acceptat invitația revistei *Washington Post* de a da un interviu. Unul dintre redactorii revistei auzise vestea la biserică și mă sunase acasă. Mi-a spus că plănuiau de ceva vreme să-mi întocmească un articol-portret și se întrebau dacă am putea să îl facem mai devreme. Această ocazie am considerat-o șansa noastră de a pune lucrurile la punct și de a dezminți zvonurile.

Pe masa de consultație

Dr. Carson avea unele simptome cauzate de obicei de o prostată mărită, lucru care l-a făcut să ceară o consultație la colega și prietena lui, dr. Pat Walsh – urolog de marcă la Hopkins. După ce i s-au administrat antibiotice și alte tratamente, i s-a luat biopsie, inițial considerându-se că exista o posibilitate de 18% să fie cancer de prostată.

A doua zi, în timp ce efectua o operație, iar o asistentă îi ținea receptorul telefonului, dr. Carson a primit rezultatul final după examinarea biopsiei. Era cancer în stare avansată.

– La auzul vestii, am văzut negru în fața ochilor, recunoaște el. Am spus mulțumesc și am încercat să nu mă mai gândesc la acest lucru în timpul operației. În drum spre casă, gândul că aveam cancer a început să cântărească tot mai greu în mintea mea. Cancerul ar fi putut fi deja în metastază. Totuși, eram cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât cei care sunt în mod obișnuit diagnosticați cu cancer de prostată. Cu toate acestea, cancerul era în stare avansată. Puteam să mor. Dar nu gândul că aș putea muri mă preocupă, ci faptul că îmi voi părăsi familia, pacienții și personalul de la spital – mulțimea de oameni care se bazau pe mine. Mă simțeam de parcă i-aș fi trădat. Și asta mă copleșea pur și simplu. Am discutat mult cu soția mea, Candy, și am ajuns la concluzia că existau șanse să nu fie aici sfârșitul. Deși speriată, Candy mi-a adus aminte că Domnul va avea grijă, căci întotdeauna are grijă.

A doua zi, dr. Carson s-a întors din nou pentru consultație și a întrebat ce s-ar întâmpla în cel mai rău caz. Dr. Walsh i-a spus că, în situația în care cancerul ar fi deja în metastază, ar mai avea de trăit în jur de 10 ani.

– Suna destul de bine pentru moment, poți face multe lucruri în 10 ani, spune dr. Carson zâm-

bind. Dar unele simptome nu aveau nimic de a face cu cancerul, exista posibilitatea unor implicații neurologice. RMN-ul arăta dubios, așa că au început din nou să apară îngrijorări. Dacă ar fi fost vorba de metastază la măduva spinării, situația ar fi fost cu totul alta – numărul celor 10 ani s-ar fi redus considerabil.

O problemă de familie

– M-am gândit să nu spun familiei aceste lucruri, dar am ajuns la concluzia că aș fi egoist, pentru că boala mea îi privea și pe ei. Ne-am rugat ca slava lui Dumnezeu să coboare peste noi, fiind încrezători că El va interveni într-un fel.

A urmat un alt șir de consultații. Deoarece RMN-ul nu era concludent, s-a cerut o tomografie. Dar, înainte de a se face tomografia, un chirurg specialist în măduva spinării și-a expus convingerea că RMN-ul nu indica existența unui cancer de măduvă.

– L-am întrebat dacă e sigur și mi-a spus că e sută la sută sigur. Vă dați seama, am simțit că parcă o greutate de trei tone era luată de pe mine. Cu bucurie, am anulat programarea pentru tomografie. Uneori, la tomografie apar rezultate pozitive false și nu voiam să o iau de la capăt.

La întrebarea dacă toată această furtună de analize și diagnostice a avut vreun efect asupra vieții sale de familie, dr. Carson dă din cap. Deși recunoaște că s-au îngrijorat, el rămâne ferm la credința sa.

– Sunt convins că toate se întâmplă cu un scop. Toată această situație m-a făcut să-mi reexaminez viața și sănătatea. Am recitit cartea lui Ellen White *Divina vindecare* și mi-am întărit credința că și cancerul este o boală tratabilă. Mi-am schimbat stilul de alimentație și am început să mănânc mai multe vegetale, în special salate. Am renunțat definitiv la mâncarea semipreparată, am

eliminat băuturile carbogazoase și chipsurile. Simptomele pe care le aveam au dispărut o dată cu aceste schimbări de alimentație.

Soneria sună din nou – alte buchete de flori și alte coșuri cu fructe. Cel care le-a adus spune, cerându-și scuze: – Când a văzut cui trebuie să livrez toate acestea, fiica mea m-a rugat să o aduc și pe ea cu mine. Sper să nu vă supărați.

Dr. Carson zâmbește și îi dă fetei un autograf, urându-i numai de bine. Pare că toată lumea îl cunoaște pe chirurgul cu „mâini înzestrate”.

Candy, soția doctorului, intră și se asigură să soțul ei are suficiente lichide, după care își continuă treaba. Rhoeyce, unul dintre cei trei băieți, răspundea la telefon. Mai târziu, în aceeași după-amiază, dr. Carson este programat să ia parte la o teleconferință. Lângă pat, are o mulțime de documente medicale. Stau și mă întreb cât reușește să se odihnească, având în vedere toată agitația din jur.

– O, mă simt bine! Mai ales cu atâtea fructe!

Rezultatele

– Bine, dar care au fost rezultatele operației? insist eu.

– Operația a fost un succes. Tesutul canceros a fost extirpat în timp util, înainte să depășească linia de siguranță cu un milimetru. Ganglionii nu erau afectați și nici nervii nu au avut de suferit. Înainte de operație, începusem să mă gândesc că nu va mai fi nevoie de nici o intervenție chirurgicală, că, datorită schimbărilor pe care le-am făcut, cancerul s-ar putea să dea înapoi. Dar mi-am dat seama că eram un exemplu pentru alții, iar această decizie ar fi fost cu totul iresponsabilă. Oamenii care ar avea nevoie de terapie tradițională ar putea fi încurajați în acest fel să nu o mai accepte și astfel să-și piardă viața inutil. Domnul m-ar fi putut vindeca pe loc, dacă ar fi vrut, dar m-a așezat

într-un loc unde aveam parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

Spunând acestea, se întinde și ia un pahar din care bea un lichid maro închis. Schimbă subiectul, începând să vorbească despre activitatea sa. În mod tipic, dr. Carson e mai preocupat de pacienții săi decât de faptul că el însuși este pacient. Se simte rău că nu este acolo, alături de ei.

– În ultimele câteva săptămâni, pacienții mei au fost mai preocupați de sănătatea mea decât de sănătatea lor. Mi-au spus că ei și bisericile lor se roagă pentru mine.

L-am întrebat un lucru care era evident: ce se întâmplă cu pacienții săi în timp ce el se află încă în perioada de refacere.

– Fiindcă am știut data operației cu aproape două luni înainte, am putut să mă asigur că doar puține lucruri au rămas nefăcute. Domnul m-a binecuvântat cu niște colegi incredibili. Au fost extraordinari când mi-au spus că se vor ocupa de tot ce am nevoie.

Apoi chirurgul își împreunează mâinile și se lasă pe spatele canapelei. Închide ochii și vorbește și mai blând.

– Ultima operație pe care am efectuat-o înainte de a mă pregăti pentru operația mea a fost cea a unei fete de 13 ani, din Ohio. Avea crize ale căror cauze nu erau cunoscute. Noi am instalat niște senzori sub cutia craniană și, folosind echipament electronic sofisticat, am reușit să depistăm care era zona creierului care dădea naștere acelor crize. Am îndepărtat acea zonă. Erau prezenți cinci epileptologi, pe lângă echipa de chirurghi. Am fost încântați de rezultatele operației, iar eu eram în al nouălea cer. Am vorbit cu familia și le-am spus că operația a decurs foarte bine.

Face o pauză.

– Înainte să plec, am aflat că pacienta mea nu se mișcă și nu vorbea deloc, nici măcar nu se trezise. Pur și simplu nu se

potrivea cu pronosticurile noastre. Credeam că existau anumite inflamații, dar că va fi bine după câteva zile. Însă nici după două zile pacienta nu era mai bine, din contră, situația se înrăutățise. Primele două zile din concediu nu mă puteam gândi la altceva decât la această fată. A doua noapte m-am rugat cu ardoare. Făcusem tot ceea ce era omenește posibil, mai bine nu se putea. Nu era nici o îmbunătățire, iar lucrul acesta mă neliniștea cumplit. M-am rugat: „Doamne, cer prea mult dacă Te rog să o însănătoșești în seara aceasta?” Parcă eram într-o cameră luminată de soare, plină de lumină strălucitoare, curată și proaspătă. Am sunat la spital ziua următoare, să văd ce face pacienta mea.

„Ieri, starea ei nu era deloc bună”, mi s-a spus, „dar seara trecută s-a întâmplat ceva uimitor. Acum se mișcă, umblă și vorbește. În câteva zile, va fi externată.”

DL doctor zâmbeste larg, iar ochii îi strălucesc.

– Apoi am avut cu adevărat un concediu liniștit. S-a dovedit din nou că Dumnezeu are grijă de toate. În Proverbe 21,1 se spune: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea”. Indiferent care sunt obstacolele sau problemele, Dumnezeu le ia, le schimbă, le reorientează – tot ce avem noi de făcut este să rămânem aproape de Dumnezeu.

Credința pusă la încercare

Pentru câteva momente, nici unul dintre noi nu spune nimic. Soarele strălucește prin ferestrele mari, arcuite. În depărtare, la marginea proprietății situate în afara orașului, copacii înalți se unduiesc în bătaia unui vânt blând. Dumnezeu este aproape.

Dr. Carson răspunde unei întrebări nerostite:

– Chiar și în cele mai întunecate momente, gândindu-mă că am cancer de măduvă, credința

mea a fost puternică. Așa cum am spus, cred că Dumnezeu nu greșește niciodată, lucru care îmi dă o încredere neclintită. Chiar dacă aș muri, aceasta ar avea un scop, iar Dumnezeu va face ce va ști că e mai bine. Deși nu treceam nici pe departe prin experiența lui Iov, puteam să subscriu la ceea ce a spus el despre Dumnezeu: „Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui” (Iov 13,15). Voi avea încredere în Dumnezeu până la ultima răsufare, fiind sigur că are totul în grijă. Ca dovadă, nu credeam că Dumnezeu mă va lăsa să mor, chiar dacă aș fi avut metastază la măduvă. Ar fi putut foarte bine să rezolve problema și să mă vindece. Să mor? – Știu că nu se va întâmpla curând. Această experiență a aprofundat relația mea cu Dumnezeu. Chiar dacă întotdeauna începeam și sfârșeam ziua cu rugăciune și studiul Bibliei, acum făceam toate acestea cu o vigoare și mai mare. Mă gândeam și apreciam ce a făcut Dumnezeu: florile și copacii, incredibilul tril de dimineată al păsărilor, vulpile și lanurile de porumb... Îi sunt atât de recunoscător pentru o familie sănătoasă și pentru libertate – să vii și să pleci când vrei, să alegi să faci ce vrei. Este o binecuvântare incredibilă. Acum recunosc și mai mult măsura extraordinară în care ne iubește Dumnezeu. M-am gândit la viața mea, amintindu-mi de vremea când aveam 8 ani și stăteam pe scările de lemn scorțit ale casei noastre din Boston, înconjurată de buruieni, mizerii și sticlă spartă și de bandele de răufăcători... Mi-am adus aminte de disperarea care mă cuprindea pe atunci. Doamne, mi se pare o veșnicie de atunci... *Iar Cel care te-a adus aici unde ești este Dumnezeu*, mi-am spus eu. Dumnezeu m-a scos din acele case de închiriat și mi-a dăruit tot ce am acum. M-am gândit la oamenii din Biblie, cum

Dumnezeu este la fel de activ și astăzi – El dorește să ne asculte și să lucreze în viețile noastre. Așa cum spune în Proverbe 3,5.6: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” Atât de des oamenii nu vor să-L cunoască pe Dumnezeu, mai ales când ating ceea ce ei numesc succes!

Daruri pentru o nouă zi

– Deci, cum va fi viitorul? sugerez eu.

– Cu siguranță, voi petrece mai mult timp slăvind-L pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi. Pentru a fi totul pentru cei din jur, trebuie să te schimbi pe tine și familia ta.

Documentându-mă pentru interviu, am aflat că neurochirurgii mor, în medie, cu zece ani mai devreme decât alți chirurghi. Mă întrebam cum să fac să aduc în discuție acest subiect delicat. Apoi, ca și când mi-ar fi citit gândurile, dr. Carson a spus:

– Neurochirurgii mor cu zece ani mai devreme – deci și acesta este un aspect care necesită schimbări. Trebuie să-mi aduc aminte că orice problemă de la spital care nu este rezolvată până la ora 6 după-amiaza nu se va rezolva până la ora 6 dimineața, așa că îmi rezerv mai mult timp liber. În plus, voi avea mai multă încredere în alți oameni. Lumea exista dinainte ca eu să mă nasc și va continua să existe și după ce eu nu voi mai fi. Existența mea aici nu a fost cerută de nimeni. Așa că trebuie să mă gândesc să-mi lungesc viața cât mai mult. Candy spune că sunt prea amabil că vreau să mă schimb pe mine pentru alții. Dar eu cred că în acest fel îi voi schimba și pe alții. Hristos le-a spus ucenicilor: „Lăsați-i să se ducă!” Noi ar trebui să ne gândim la oameni, dar există momente în care fiecare are nevoie să se odihnească. Am în plan să reduc numărul operațiilor

lor la 350 pe an [însemnând încă o cantitate mare de muncă, cel puțin dublă decât în mod normal]. Apoi aș dori să sporesc numărul ocaziilor în care să vorbesc în public, lucru care îmi place foarte mult. Totuși, acest obicei nu va deveni exclusiv. Am încă pe agendă un nou program pentru burse, care este pe punctul de a fi pus în practică. Sunt trup și suflet pentru acest concept de a-i ajuta pe tinerii bursieri să progreseze, nu numai din punct de vedere academic, ci și din punctul de vedere al calității lor de oameni. Pe lângă toate acestea, am în vedere și domeniul meu profesional. Acum câțiva ani, am avut de gând să renunț la profesia de medic, ce a devenit foarte frustrantă din cauza birocrăției și a asistenței medicale controlate, care dau naștere atâtor îngrădiri financiare. Mi-am spus că nu merită atâta bătaie de cap. Dar *The Benevolent Endowment Network Fund* face posibilă practicarea medicinei într-o manieră rezonabilă. Pentru aceia care nu au asigurare sau care suferă de afecțiuni mai complexe, acest fond îi oferă medicului posibilitatea să-și trateze pacientul fără să se preocupe de statutul financiar al pacientului. Când am fost incurajat să urmez profesia de medic, am studiat viața lui Isus și lucrarea Sa de vindecare. El niciodată nu a încasat prima de asigurare înainte de a vindeca pe cineva. Mi-ar plăcea nespuns de mult să pot transforma acest vis în realitate.

Mai uniți ca oricând

– Dar familia? am întrebat eu. Se pare că este un adevărat sprijin. – Familia tinde să mă imite, să imite atitudinile mele, în cea mai mare parte. Dar nu-mi fac probleme; știu că mă voi face bine, într-un fel sau altul. Dumnezeu face atâtea minuni pentru pacienții mei, încât nu pot să cred că nu L-a mai rămas nici una și pentru mine. Familia mea s-a comportat incredibil, face tot posibilul să-mi fie bine. Acum suntem chiar și mai apropiați. Înainte de operație ne-am rugat cu toții în sala preoperatorie: eu, familia, mama și prietenii mei. Ne-am ținut de mână. Eu nu eram deloc îngrijorat. Am lăsat totul în mâna lui Dumnezeu. Știam că totul va fi bine. Aveam cel mai bun anestezist, un chirurg de primă clasă și, în plus, le cunoșteam pe asistente. Dar mai mult decât atât, eram în mâna lui Dumnezeu. Ce are Dumnezeu în vedere pentru viitor? Cu siguranță, ceva diferit de ceea ce mă aștept. Să sperăm doar că voi fi pregătit. El are tendința să pună lucrurile la punct.

Nu știu de ce fac parte din atâtea comitete de conducere sau de ce învăț despre finanțe, dar Dumnezeu știe să facă în așa fel, încât toate piesele să se potrivească. Totul e în mâna lui Dumnezeu.

Mai avem nevoie de școli adventiste?

O scurtă perspectivă istorică

Aceasta este o întrebare bună, ridicată în fiecare generație de la apariția Bisericii Adventiste. Primii adventiști au perceput-o ca ireverențioasă și irelevantă. Nu-L așteptăm pe Domnul Hristos să vină curând?

Dacă așa stau lucrurile, de ce să mai educăm copiii pentru o lume care se va sfârși înainte ca ei să ajungă mari? A ne ocupa de educația copiilor nu înseamnă o lipsă de credință în venirea iminentă a Domnului Hristos? În 1862, la 18 ani după dezamăgirea millerită, întrebarea era încă prezentă în mentalitatea adventistă și n-a dispărut complet nici astăzi.

În răspunsul său, fratele James White argumenta faptul că venirea iminentă a Domnului Hristos nu este un motiv de a nu ne ocupa de educația minții. O minte bine informată și disciplinată poate cel mai bine să primească și să împărtășească adevărurile sublimale ale celei de-a doua veniri. Ellen G. White era de acord cu această poziție și, zece ani mai târziu, în 1872, scria că „ignoranța nu sporește umilința sau spiritualitatea nici unui urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi mai bine apreciate de către un creștin intelectual. Domnul Hristos poate fi glorificat cel mai mult de aceia care Îi slujesc în mod inteligent.” (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 41)

În anul în care Goodloe Bell (1872) a înființat prima școală adventistă în Battle Creek, Ellen White a primit un mesaj inspirat despre modul în care o astfel de școală ar trebui să funcționeze. Ellen White a început cu declarația că „cel mai frumos lucru din lume, pe care și l-au asumat vreodată un bărbat și o femeie, este să lucreze pentru instruirea minților tinere”. Ea a continuat apoi cu prezentarea principiilor educației, care sunt extrem de actuale și astăzi prin aplicațiile lor.

Și-a însușit biserica de la început aceste principii? Nu prea. Sora White a mers în Australia, iar sistemul de educație s-a zbatut 20 de ani, având doar câteva școli în toată lumea și un colegiu care își căuta identitatea.

În cartea *Educație*, apărută în 1903, Ellen G. White formulează scopurile educației adventiste, plasând educația în contextul marii lupte. În mod impresionant, dânsa redă Geneza 1-3 în termeni educaționali, concluzionând că restabilirea chipului Creatorului, atingerea desăvârșirii de la creațiune, promovarea dezvoltării corpului, a minții și a sufletului, în așa fel încât scopul divin pentru creația Sa să poată fi împlinit – aceasta este lucrarea răscumpărării. Acesta este obiectivul educației, marele obiectiv al vieții. A-i ajuta pe elevi să înțeleagă aceste principii și să intre într-o astfel de relație cu Domnul Hristos – încât să facă din aceste principii o putere călăuzitoare în viață – ar trebui să fie primul efort și scopul constant al educatorului. Dacă primul obiectiv al educației adventiste este convertirea, formarea caracterului creștin, scopul final al educației este slujirea.

În interiorul acestui cadru, având în vedere, ca prim scop al educației, **convertirea** și, ca obiectiv final, **slujirea**, Ellen G. White aduce în discuție obiective intermediare: rolul muncii, viziunea creștină asupra istoriei, cunoașterea biblică, științifică, literară. Toate aceste obiective se bazează pe experiența convertirii și sunt instrumente în pregătirea tinerilor pentru slujire.

Având în vedere toate aceste principii, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a dezvoltat unul dintre cele mai notabile și universale sisteme de școli protestante din lume.

Gheorghe Modoran
director,
Departament
Educație,
Uniunea
Română

Mărturia statisticilor

La sfârșitul anului 2001, în școli-le și colegiile adventiste erau înscriși un total de 1.187.018 elevi și studenți, din care peste 792.000 în școlile primare, aproape 315.000 în licee, peste 5.200 în școlile post - liceale și profesionale și aproape 75.000 în învățământul universitar.

Acești aproape 1.200.000 de elevi și studenți se pregătesc în prezent în 6.355 de instituții de învățământ, din care peste 5.000 de școli elementare, peste 1.200 de licee, 37 de școli post - liceale și profesionale și 99 de universități.

În aceste instituții predau un număr total de 58.833 de cadre didactice, din care aproape 33.000 sunt învățători, peste 20.000 sunt profesori de liceu, 435 profesori pentru școlile post - liceale și profesionale și peste 5.200 profesori universitari.

Aceste statistici dovedesc că, în ciuda declinului sistemului de educație adventist în țările puternic dezvoltate și secularizate, există încă interes pentru educația adventistă în biserica noastră.

Superioritatea educației în școlile adventiste

Ce îi determină pe toți acești elevi, studenți și părinți să aleagă școlile adventiste?

1. Toți părinții doresc „**ceva mai bun**” pentru copiii lor, și acest „ceva mai bun” reprezintă deviza educației adventiste, care este bazată pe **valori creștine și idealuri înalte**. În perioada cea mai critică a dezvoltării, copiii și tinerii au nevoie de cineva care să-i ajute să-și formeze sistemul de valori și idealuri. De multe ori, acest rol este îndeplinit de un profesor favorit, ales ca model.

2. De asemenea, este de așteptat ca, într-o școală adventistă, elevii să devină **conștienți că sunt incluși într-o familie, familia lui Dumnezeu**. Pentru a-și „simplifica” viața, unii tineri aleg să evadeze din familie și biserică, dar păstrează un grup de suport dintre colegi. Este foarte important pentru acești tineri ce fel de colegi formează acest grup

de suport. Nu putem afirma că un mediu adventist constituie, efectiv, o asigurare contra apostaziei, dar prezența într-un astfel de mediu este o șansă în plus și de aceea un părinte declara: „Recunosc această șansă și sunt gata să fac sacrificii pentru a-i păstra pe copiii mei în rânduri”. Cred că acest lucru îl avea în minte și profetul, atunci când spunea: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului; și mare va fi propășirea fiilor tăi” (Isaia 54, 13).

3. Școlile adventiste sunt căutate de mulți părinți, pentru că **acolo se predă Biblia**, cunoștințe atât de necesare pentru cunoașterea caracterului lui Dumnezeu. Copiii noștri trebuie să aibă acest fundament biblic, indiferent cât va costa el.

Mulți părinți care aleg pentru copiii lor o școală adventistă vor sta mai liniștiți, știind că fiii lor se află sub influența continuă a unor profesori consacrați lui Dumnezeu, care vor manifesta față de ei o iubire tolerantă și grijulie.

4. Nici unui părinte și nici unui elev nu-i este indiferent **nivelul academic al unei școli**, pe lângă cel spiritual. Oricine își dorește o școală și creștină, și excelentă. Eticheta de „creștin” nu scuza munca sau studiile făcute cu neglijență. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” (Eclesiastul 9,10). Școlile excelente, asemenea caracterelor nobile, nu apar în mod accidental. Deși sfaturile Spiritului Profetic au chemat în mod repetat la standarde înalte pentru activitatea de învățământ în cadrul școlilor și colegiilor adventiste, excelența a fost mereu lăsată în contextul mai larg al educației salvatoare. Viitorul școlilor adventiste depinde de asigurarea unei educații excelente. Pentru a face astfel, elevii au nevoie să progreseze de la „**cunosc pe**” (memorare și recunoaștere) la „**cunosc despre**” (interpretare, explorare), la „**cunosc cum**” (generalizare, aplicare, inovare) și la „**cunosc de ce**” (înțelegerea relației cauză/efect, tendințe, probleme, fundamente filozofice).

5. O școală adventistă este un loc unde profesorul este un ghid, nu un supraveghetor, unde învățarea este o călătorie, nu o destinație, unde procesul de învățământ înseamnă descoperirea ideilor, nu acoperirea conținutului, unde testul înseamnă să fii și să devii, nu să memorezi și să redai, având ca țel minți deschise, nu probleme închise.

6. De asemenea, pentru un părinte este extrem de important să știe că, atunci când copilul lui greșeste, un profesor creștin, iubitor, îl va trata într-un mod constructiv, nu distructiv. Profesorul se va strădui să-l convingă pe copil să cugete la întrebările: „De ce am ales greșit aici?” „Cum ar trebui să tratez o astfel de situație data viitoare?” „Ce dezvoltă această despre mine însumi?” Aceasta este **disciplina constructivă**, pe care o dorim prezentă în educația adventistă. Profesorul creștin transformă o problemă de disciplină într-o experiență de creștere. Nimic nu spune mai mult despre școala creștină decât modul în care își tratează elevii care îi calcă regulile. Aceasta se face pentru a modela caracterul – un amestec de dreptate, fermitate și milă. Un părinte, cu siguranță, își dorește ca fiul lui să urmeze cursurile unei școli care face exact acest lucru.

7. Dacă o școală adventistă este preocupată de astfel de probleme, înseamnă că ea se ocupă de **înțelepciune** (înțelepciunea lui Dumnezeu), nu doar de acumularea de cunoștințe. Este ceea ce doresc părinții pentru copiii lor, ceea ce biserica noastră și Dumnezeu doresc pentru ei, de asemenea. Înțeleptul a spus: „Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea, și cu tot ce ai, dobândește priceperea” (Proverbe 4,7). Aceasta este ținta educației adventiste. Merită să te lupti și să faci sacrificii pentru ea. Este un dar din ceruri, pe care fiecare copil îl merită.

Aceste trăsături ale educației adventiste ni le dorim și noi pentru școlile adventiste din România, școli care se bucură de atenția bisericii și a lui Dumnezeu.

ZIUA

vizitatorului

Mă întreb dacă ceea ce zice Scriptura mai are tot atâta relevanță pentru noi cât avea atunci când i-am deschis pentru prima dată paginile. Mă gândesc, de exemplu, cât de mult ne mai sensibilizează aceste cuvinte: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13,2). Nu, n-am de gând acum să vă îndemn să fiți ospitalieri, fiindcă știu că sunteți. Dar mă gândesc la un alt fel de ospitalitate, mă gândesc la modul cum îi primim pe cei care ne vizitează bisericile.

Cu siguranță că încercăm un simțământ de bucurie atunci când vedem că Duhul lui Dumnezeu mișcă inimile oamenilor. Suntem plini de entuziasm când vedem casa de rugăciune plină. Dar, conform vorbeii românești care spune că musafirii sunt musafiri trei zile și după aceea trebuie să plece, avem o reacție de neadaptare când este vorba să fim „ospitalieri” Sabat de Sabat cu aceiași oameni mereu.

Ce să facem dar ca vizitatorii Școlii de Sabat să se simtă bine împreună cu noi? Cum putem să rămânem „ospitalieri” cu aceia care, nefiind îngeri, sunt însă însoțiți de îngeri? Care sunt posibilitățile de a face din Școala de Sabat un loc de unde cineva, o dată ajuns, să nu mai dorească să plece? Poate deveni Școala de Sabat cu adevărat câștigătoare și păstrătoare de suflete în biserică? Este posibil ca Școala de Sabat să fie ceva mai mult decât un timp pentru dezbateri teologice sau, poate, pentru discuții sterile? Cum să facem să putem scăpa de sindromul ucenicilor care se simt deranjați de mulțimile care vin la Isus, de copiii care-I doresc prezența, de mamele care știu că este important ca pruncii lor să fie binecuvântați de Mântuitorul?

V-am bombardat cu o mulțime de întrebări nu fiindcă aş avea toate răspunsurile, ci pentru că toate aceste întrebări și încă altele mă frământă. Sabatul din 26 aprilie este dedicat, în calendarul bisericii, vizitatorului Școlii de Sabat. Nu mă îndoiesc de faptul că, în multe comunități din țară, comitetele Școlii de Sabat au făcut planuri pentru ca acest Sabat să fie o sărbătoare deosebită pentru acei vizitatori care vor fi prezenți atunci în biserică lor. Dar mă întreb cum am putea face ca o astfel de sărbătoare să devină permanentă pentru vizitatorii și prietenii noștri.

Sărbătorile sunt frumoase, dar ele reprezintă numai excepția, nu regula. Viața nu este făcută doar din sărbători, dimpotrivă. Însă cum am putea face ca „ospitalitatea” să devină un mod de viață în fiecare dintre bisericile noastre, fiindcă se mai întâmplă să intri în câte o biserică și nimănui să nu-i pese de tine? Se pare că ideea că ai putea fi vreun „înger” degheizat nu mai este actuală. Și totuși îngerii sunt pe pământ! Ellen White spune: „Îngerii cerești veghează asupra acelor care caută iluminare. Ei cooperează cu aceia care încearcă să câștige suflete pentru Hristos. Îngerii slujesc acelor care vor fi moștenitori ai mântuirii.” *Adevărul despre îngeri*, pag 182

Ce-ar fi dacă am deveni atât de „ospitalieri”, încât vizitatorii noștri să nu mai dorească să rămână doar musafiri, ci să se transforme în „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2,19 u.p.)? Ce-ar fi dacă am șterge din calendarul bisericii această zi specială, fiindcă fiecare Sabat a devenit o zi de sărbătoare pentru vizitatorii Școlii de Sabat? Credeți că s-ar supăra cineva? Nu cred, dar știu sigur că îngerii și întregul cer s-ar bucura. Și am fi și noi mai plini de bucurie!

Valeriu Petrescu
director,
Departament
Școala de Sabat/
Lucrarea Personală,
Uniunea Română

Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roadă voastră să rămână... Ioan 15,16

Și roadă să rămână

În 1960, Tom Ashlock, director asociat la Departamentul Școala de Sabat la Conferința Generală, și-a pus întrebarea: Ce s-ar fi întâmplat dacă toți copiii născuți în familiile adventiste ar fi rămas în biserică? Răspunsul a fost șocant: în întreaga lume, în loc de 1,55 milioane de adventiști, ar fi fost... 128 de milioane. Aceasta raportat la anul 1960 și fără a lua în calcul pe cei intrați în biserică prin programele evanghelice în cei peste 100 de ani de istorie adventă.¹

Atunci când am citit aceste cifre, mi-am lăsat pentru câteva clipe imaginația să meargă mai departe. Ce s-ar fi întâmplat, dacă am lua în calcul și pe cei care au venit în urma evanghelizării și am merge până în 2003? Câți membri ar avea astăzi biserica? Ce ar fi fost aici, la noi, sau... am mai fi fost aici?

Cuvintele Mântuitorului din Evanghelia după Ioan răsună peste veacuri, oferindu-ne mângâiere, certitudinea chemării, dar și provocarea misiunii. Este înălțător să știi că ești ales, iar aici, Isus declară acest lucru: „Eu v-am ales pe voi”. În același timp, chemarea lui Dumnezeu și alegerea înseamnă responsabilitate față de El și față de cei pentru care Isus Și-a dat viața. Alegerea și misiunea sunt două concepte strâns legate atât în Vechiul Testament, cât și în istoria bisericii creștine. Suntem în lumea aceasta cu un scop, suntem rânduiți pentru ceva. Îmi place ce sublinia Ellen White: „Noi existăm pentru a căuta și a salva pe aceia care sunt pierduți.”²

Ultimii ani au produs mutații incontestabile în societatea românească. Apelurilor lui Dumnezeu li se răspunde din ce în ce mai greu. Totuși, Isus așteaptă și privește spre noi; puterile cerului sunt alături de biserică. Sa pentru *rodire îndoită*.³ Cred că a sosit timpul ca, în umilință, să stăm înaintea lui Dumnezeu și să ne reanalizăm direcția și ținta. În timp ce majoritatea bisericilor creștine sunt orientate fie spre trecut, fie spre soluțiile harismatice, pentru ce existăm ca Biserică Adventistă? Fiecare dintre noi ar trebui să se întrebe: Ce așteaptă Dumnezeu de la mine și de la noi? Mai arde focul dragostei dintâi pentru câștigarea de suflete? Au toate programele și acțiunile noastre o componentă

misiologică? Este posibil să găsim cauza, pentru unele probleme ce stau în fața noastră, în următorul citat inspirat:

„Numai când lucrează pentru Hristos, biserica are făgăduința că El este împreună cu ea. Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile, a zis El; ‘și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului’. Una din primele condiții de a primi puterea Lui este a lua jugul Lui. Însăși viața bisericii depinde de credințioșii cu care îndeplinește această însărcinare dată de Domnul. A neglija această lucrare înseamnă, cu siguranță, a cădea în slăbiciune și decădere. Acolo unde nu este lucrare vie pentru alții, iubirea se stinge, iar credința se slăbește.”⁴

„Și roadă voastră să rămână.” Privind spre statistici, am motive de laudă, căci Dumnezeu a împlinit cu credințioșie făgăduințele Sale față de noi. În ultimii 12 ani au intrat, în bisericile din Conferința Moldova, 10.900 de noi membri. De fiecare dată, ne-am bucurat împreună cu cerul de cei care au intrat în apa botezului. Și după aceea? Isus ne spune că misiunea noastră continuă prin consolidarea celor nou-botezați. Noi înșine, care suntem în biserică de mai mulți ani, simțim nevoia de a fi încurajați și consolidați în credință. Cu cât mai mult au nevoie de lucrul acesta cei de curând veniți! Misiunea pentru cei de curând convertiți nu se oprește o dată cu întinderea mâinii după botez, cu adresarea unui bun-venit și cu un buchet de flori. Trebuie să căutăm, cu ajutorul Lui, ca toți cei câștigați ca rod al jertfei de pe Calvar să rămână. Mântuitorul declara: „Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat...”⁵ Analizând trecutul, observăm că avem o lucrare de făcut aproape în orice cămin și în fiecare biserică.

În urma unui studiu, am descoperit câteva cauze principale ale pierderii calității de membru și totodată profilul celor excluși.

Sergiu Gavril
secretar,
Conferința
Moldova

Cauzele pierderii calității de membru

Studiind profilul celor care au apostaziat, se evidențiază faptul că majoritatea au provenit din bisericile tradiționale (79%), fără o viață evlavioasă autentică și având o cunoaștere limitată a Bibliei.

Călcarea poruncii a VII-a ocupă locul al doilea între motivele pentru pierderea calității de membru. Dacă adunăm la cei 19% și pe cei excluși tot datorită unor probleme legate de familie (4% – din *alte cauze*), ajungem la al doilea motiv major. Comparativ cu celelalte situații de disciplină, în care majoritatea persoanelor proveneau din bisericile istorice, în cazul călcării poruncii a VII-a, procentul acelor care provin din familii adventiste este vizibil mai mare (36%). Această constatare ne face să ne punem întrebări legate de educația și pregătirea lor pentru viață atât în cămin, cât și în biserică. În fiecare familie adventistă este nevoie să existe o grijă specială pentru transmiterea valorilor autentice și dezvoltarea unui sistem etic interior.⁶

Deși lupta pentru păstrarea credinței nu mai este așa de acerbă ca în trecut, călcarea Sabatului este pe al treilea loc. Diavolul încă lovește în cele două mari binecuvântări primite în Paradis: Sabatul și familia.

Consumul repetat de alcool a fost o altă cauză pentru pierderea calității de membru. În general, profilul celui tentat să consume alcool este următorul: bărbat (70%), fără studii medii (65%), peste 50 de ani (40%), provine din bisericile tradiționale (72%). Obiceiul format, ce are rădăcini adânci, devine o barieră care este trecută cu greu. Cei nou-botezați au nevoie de ajutor pentru a nu se poticni.

Un alt element evidențiat de acest studiu este în legătură cu timpul care a trecut între botez și excludere. Care sunt anii critici în procesul de maturizare în credință? Să observăm următorul grafic:

Deși au fost și persoane care au pierdut calitatea de membru după 56 de ani în biserică, cele mai multe excluderi au loc în primii 6 ani. Abia după 10 ani de la data botezului putem spune că procentul celor excluși este la un nivel minim, ce ar putea fi considerat *normal*, în condițiile păcatului.

Între statistici și porunca lui Dumnezeu „ca roada să rămână”, ne întrebăm ce putem face. Cu siguranță, înaintea fiecăruia dintre noi stă o lucrare importantă. Ca pastori, conducători și membri în bisericile locale, avem fiecare partea noastră în împlinirea poruncii Mântuitorului. Există cel puțin trei mari domenii de acțiune: *prevenire, recuperare, consolidare*.

Prevenire. La fel ca în cazul afecțiunilor fizice, prevenirea și pregătirea spirituală pot salva biserica și familiile de multe lucruri neplăcute și dureroase.

a. Consolidarea cunoștințelor doctrinare. În primul rând, este vitală cercetarea personală a Cuvântului și o viață devoțională constantă. Putem folosi ocaziile de după-amiază pentru a vorbi încă o dată despre cele 27 de puncte de doctrină. O prezentare în care Domnul Isus este izvorul și centrul oricărei doctrine nu doar că va fi interesantă, dar va lega cu putere acea învățătură de sufletul ascultătorilor.⁷

b. Familia. Pregătirea tinerilor pentru viața de familie, acordarea importanței cuvenite consilierii premaritale, consilierea și vizitarea tinerelor familii și a celor ce trec prin criză (în special în primul an după căsătorie și după nașterea primului copil), seminarii pentru familii, asistență pentru familiile separate tem-

porar datorită condițiilor economice.

c. Sabatul. Cunoscând ceea ce ne rezervă viitorul, avem nevoie să vedem

porunca a patra și păzirea Sabatului în contextul marii lupte. Despre această poruncă, Ellen White afirma: „Am fost uimită când am văzut porunca a patra exact în mijlocul celor zece, înconjurată de o aureolă blândă de lumină.”⁸ Este important ca împreună cu membrii tineri să discutăm și să descoperim ceea ce înseamnă păzirea Sabatului („să nu”) și chiar mai mult: ce înseamnă să sfințești Sabatul. Mai mult, avem nevoie să fim înarmați cu argumente biblice puternice, pentru a răspunde „cu blândete și teamă”⁹ celor care ne întrebă.

d. Abstenența. Secolul nostru este caracterizat de lipsa de cumpătare. Publicitatea, anturajul, situația economică și cea socială conduc spre o viață fără principii. Abstenența pare astăzi un concept învechit, iar cei care o susțin sunt priviți ca venind dintr-un alt timp, de mult apus. Putem face ceva pentru cei care sunt ispițiți: să-i vizităm, să ne rugăm împreună cu ei, să formăm o grupă-suport.

e. Comportamentul. A fost surprinzător să descopăr în studiul făcut că, în timp ce călcarea Sabatului intervenea cel mai repede după botez (în medie la 6 ani), comportamentul dezordonat ocupa ultimul loc (după 16 ani). În majoritate, erau oameni care au fost mulți ani în biserică. Deși primii ani sunt critici, niciodată să nu uităm sfatul Bibliei: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”¹⁰

Căștigarea celor pierduți. Căștigarea celor pierduți a fost misiunea Domnului Isus¹¹ și rămâne provocarea așezată înaintea noastră. Ei sunt motive de rugăciune și vizitare, iar buna organizare a unui program „Vino acasă!” poate duce la vindecare și apropiere de Dumnezeu.

Consolidarea membrilor nou-botezați. Mântuitorul accentua, în parabola semănătorului, importanța dezvoltării armonioase.¹² De asemenea, apostolul Pavel a fost în mod constant preocupat de creșterea membrilor noi și

consolidarea celor slabi în credință.¹³ Ellen White mărturisea în revista *The Youth's Instructor*:

„Simt o mare frământare pentru ca tinerii ucenici ai lui Hristos să crească în har și în cunoașterea adevărului. Dezvoltarea este tot atât de mult o lege a vieții spirituale, pe cât este o lege a vieții fizice. Scripturile vorbesc despre creșterea noastră în Hristos. Cei nou-converțiți sunt reprezentați ca prunci care au nevoie de îngrijire atentă din partea acelor care au experiență mai multă. Ei nu vor putea atinge idealul dezvoltării creștine printr-un mare efort singular. Ei sunt ca niște copii care cresc, puțin câte puțin, până când ajung la statura de bărbați și femei în Hristos.”¹⁴

Biblia și Spiritul Profetic propun patru domenii importante, prin care să continue consolidarea celor nou-botezați. Cred că urmărirea acestor ținte împreună cu vizitarea, oferirea unui model de creștinism autentic, ajutorul în formarea unui cerc de prieteni, programul „Îngerul păzitor” vor reduce numărul acelor care se pierd imediat după botez.

a. *Consolidarea cunoștințelor biblice.* Procesul organizat de învățare, în foarte multe cazuri, se încheie o dată cu examinarea pentru botez. Există o diferență între acceptarea unor puncte de credință și înțelegerea și apologia lor. În Biblie, învățarea începe înainte de botez și continuă toată viața.¹⁵ Cei noi în credință au nevoie să dezvolte obiceiuri devoționale sănătoase, iar adevărata cunoaștere poate fi obținută doar prin „studiu perseverent”¹⁶. Știm că Timotei și Sila au rămas în Berea „pentru a învăța pe noii converțiți principiile credinței”¹⁷. Împreună cu înțelegerea adevărului trebuie urmărită și atașarea față de învățăturile primite.¹⁸

b. *Formarea unui stil de viață sănătos.* Formarea stilului de viață adventist este o a doua componentă a consolidării noilor membri. Faptul că cineva a acceptat cele 27 de

puncte de credință nu înseamnă că în mod automat va avea obiceiurile de viață ale unui adventist la a treia generație. Sunt sfaturi inspirate, cu privire la importanța întâlnirilor organizate de pastori, în care se discută și se caută soluții pentru corectarea obiceiurilor¹⁹ și despre rolul membrilor mai vechi în oferirea unor modele.²⁰ Acum este momentul ca să descoperim și să formăm obiceiurile bune, care vor înlocui ceea ce a fost în trecut. Misiunea aceasta este așezată asupra întregii biserici: „Dumnezeu cere bisericii Sale să-i îngrijească pe cei care sunt tineri în credință și practică, ... să-i ajute să aibă o corectă înțelegere a Cuvântului și o viață creștină autentică.”²¹

c. *Descoperirea slujirii în biserică.* În timp ce Biblia avertizează împotriva alegerii premature a unui nou membru într-o slujbă principală, este la fel de adevărat că perioada de început este decisivă pentru formarea membrilor ca slujitori.²² Fiecare nou membru are nevoie să știe că are un loc pentru slujire. Lucrul acesta îl va lega de Dumnezeu și-l va ajuta să se dezvolte. Este puțin probabil că acela care a fost oprit în perioada când dorea să facă cel mai mult pentru Dumnezeu va mai corecta obiceiurile formate când va fi un membru „cu experiență”. Tocmai pentru a evita lucrul acesta, ca „factor important în creșterea spirituală a noilor converțiți”, în perioada creștinismului timpuriu erau imediat organizate bisericile locale.²³ Anii începutului sunt anii în care ne formăm ca slujitori pentru Dumnezeu, ne descoperim locul și înțelegem fiecare ramură a lucrării.²⁴

d. *Descoperirea misiunii.* Primii ani în biserică sunt hotărâtori pentru formarea noastră ca misionari. În mod natural, cei converțiți de curând sunt atrași de misiune. Inimile lor, care au fost salvate și au cunoscut iubirea lui Isus, bat pentru a vesti și altora lucrurile minunate ale harului divin. Lucrarea pentru alții va influența puternic viața

spirituală și cea devoțională.²⁵ Tot în această perioadă, membrii au foarte mulți prieteni în afara bisericii, prieteni care vor să afle de ce au făcut această schimbare. Implicarea noilor membri în misiune a fost una dintre metodele folosite cu succes de apostolul Pavel:

„Când bărbați promițatori și capabili erau converțiți, ca în cazul lui Timotei, Pavel și Barnaba, își dădeau toată stăruința ca să le arate nevoia de a lucra în via Domnului. Și, când apostolii plecau spre a merge în alt loc, credința acestor oameni nu scădea, ci, dimpotrivă, creștea mai mult... Această atentă instruire a noilor converțiți era un important factor în remarcabilul succes care însoțea pe Pavel și Barnaba în lucrarea lor de propovăduire a Evangheliei în țările păgâne.”²⁶

Au trecut mai bine de 40 de ani de când am fi putut să fim o rămășiță de 128 de milioane. Azi, poate mai mult ca niciodată, Isus ne vorbește și ne asigură de alegere și de misiunea divină. Acum, când holdele sunt coapte, rugăciunea mea este ca eu și biserica mea să fim printre cei care împlinesc porunca divină: „Și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână...”

¹ Ministry, 11 noiembrie 2002, 11.

² Ellen White, *Lift Him Up*, p. 358.

³ Geneza 41,52.

⁴ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 693 (sublinierea noastră).

⁵ Ioan 17,12.

⁶ Deuteronom 6,6-9.

⁷ 1 Corinteni 2,2.

⁸ Ellen White, *Mărturie*, vol. 1, p. 83.

⁹ 1 Petru 3,15.

¹⁰ 1 Corinteni 10,12.

¹¹ Luca 15,4; 19,10.

¹² Matei 13,3-9.

¹³ Efeseni 4,11-15.

¹⁴ *The Youth's Instructor*, 5 decembrie 1883, p. 1.

¹⁵ Matei 28,19,20.

¹⁶ Ellen White, *Evangelism*, p. 367.

¹⁷ Ellen White, *Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 193.

¹⁸ *Review and Herald*, 14 februarie 1907.

¹⁹ Ellen White, *Mărturie*, vol. 6, p. 95.

²⁰ Ellen White, *Evangelism*, p. 112.

²¹ Ellen White, *Gospel Workers*, p. 323.

²² 1 Timotei 3,6.

²³ Ellen White, *Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 154.

²⁴ Ellen White, *Mărturie*, vol. 5, p. 256.

²⁵ *Evangelism*, 356, 357.

²⁶ Ellen White, *Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 155.

Între aniversare... și speranță

Moto: „Pe pământ, numele unui om este asemenea literelor scrise pe nisip, dar un caracter fără pată va dăinui în veșnicie.” (Ellen G. White)

Fiecare Sabat este o bucurie, o ocazie specială de întâlnire cu Mântuitorul nostru. Însă anumite Sabate rămân adânc întipărite în mintea noastră prin faptul că marchează momente speciale din peregrinajul nostru pe acest pământ. Un asemenea moment au trăit, în Sabatul din 14 decembrie 2002, membrii comunității „Maranatha”, care este formată din elevii Liceului Teologic Adventist din Cluj, când au sărbătorit împlinirea a zece ani de la înființarea liceului și a bisericii lor.

Cele șapte promoții de absolvenți, într-un număr de peste 250 de elevi, sunt dovezi grăitoare ale dreptului la existență al liceului nostru. În decursul anilor, am avut o bună conlucrare între profesori, elevi și părinți. Aici s-au format viitorii pastori ai bisericii, dintre elevii care au ales să se consacre acestei lucrări. Liceul nostru a încurajat, de asemenea, și celelalte ramuri de învățământ superior, în direcția cărora s-au îndreptat mulți elevi – ne spune fr. Alexandru B. Timiș, pastor, profesor al acestui liceu.

L-am rugat pe fr. Benjamin Roșca, cel care atunci a străbătut multe drumuri pentru ca un vis să devină realitate, să ne spună cum s-a înfiripat ideea înființării acestui liceu.

Ideea înființării unui liceu adventist la Cluj s-a născut în holul fostului sediu al Uniunii, unde, fiind în așteptare, am auzit discuția dintre fr. Adalbert Orban, directorul de atunci al Departamentului de Educație, și, dacă nu mă înșel, fr. Constantin Popescu, care se interesa de soarta unei cereri pentru constituirea unui astfel de liceu la Craiova. L-am întrebat pe fr. Orban dacă ar fi posibilă înființarea unui astfel de liceu și la Cluj. Mi-a spus că e cam târziu, pentru că cererile trebuiau depuse până la o anumită dată, care

era, cred, deja depășită. Mi-a promis că va încerca totuși.

Am prezentat ideea în comitetul Conferinței de la Cluj și ea a fost primită cu entuziasm. Spre surprinderea noastră, într-un timp relativ scurt, s-a primit avizul de la minister, aviz pe care l-am prezentat Inspectoratului Școlar Județean din Cluj, ca să întocmească actele necesare pentru înființarea liceului. După aceasta au urmat mai multe experiențe minunate, care m-au făcut să cred cu certitudine că Dumnezeu a dorit să existe acest liceu.

Am făcut liste cu posibili profesori, ne-am gândit la administratori, am optat pentru spațiul de la Liceul 8, s-au făcut și niște amenajări, relativ sumare, pentru a transforma un cămin în școală. Mobilier am primit, pe parcurs, prin ADRA și de la Liceul Baptist.

Primul director a fost doamna Fabiola Țanu. Soțul dânzei, lider de sindicat și neadventist, ne-a ajutat mult în organizarea școlii. S-au strâns și profesorii necesari. Și așteptam înscrierea... Priveam cu emoție spre poartă. Și, spre uimirea noastră, pe poarta aceea, pentru prima dată în istoria ei, au intrat elevii unui liceu „adventist”. Au venit destui, încât să se organizeze o clasă de limbă română și una de limbă maghiară.

Este datoria noastră față de Dumnezeu, față de biserica Sa, față de semenii noștri și față de noi înșine să dăm cea mai bună educație posibilă copiilor noștri, căci provocările puținului timp care a mai rămas sunt nespuse mai dificile decât cele cărora noi a trebuit să le facem față.

Pentru a afla mai multe despre viața Liceului Teologic Adventist „Maranatha”, am stat de vorbă cu prof. Aurica T. Szentágotai, directoarea liceului, care și-a rupt din timpul prețios, pentru a ne vorbi despre ceva drag sufletului ei – liceul.

Liceul acesta este o filieră vocațională, de profil teologic, cu predare în limbile română și maghiară. El oferă fiecărui elev posibilita-

Károly
Mutnean
redactor

tea de a-și forma o cultură științifică și teologică, ce va contribui la dezvoltarea armonioasă a personalității lui, având totodată șansa de a-și continua studiile în diferite forme de învățământ superior și postliceal.

În 1992, a luat ființă Seminarul Liceal „Maranatha”, primul liceu confesional din țară, iar din anul 2001 s-a preluat denumirea de Liceul Teologic Adventist „Maranatha”.

Din 1996, o dată cu prima promoție a liceului, până în 2002 am avut 265 de absolvenți. În prezent avem 167 de elevi, care își desfășoară activitatea în 7 săli de clasă. La aceste săli se adaugă internatul școlii, respectiv cantina, care până recent a fost și sală de adunare. Avem elevi din toată țara. Majoritatea vin din județele Cluj (35,92%) și Maramureș (19,76%), dar mai avem reprezentanți și din alte 15 județe, din toată țara. Cei mai mulți provin din familii adventiste (124), din care 56 sunt botezați, dar avem și 43 de elevi care provin din familii neadventiste.

Spuneți-ne câteva cuvinte despre aniversarea recentă a zece ani de existență a liceului.

Este greu să cuprinzi în cuvinte lucruri minunate, de nedescris. Dar pot să vă spun că festivitatea a fost un moment înălțător, în care s-au depănat amintiri. Elevii au susținut un scurt moment festiv, au luat cuvântul diferite persoane, care au avut, într-un fel sau altul, contact cu liceul, iar în final părăsirea s-a încheiat cu o gustare.

La acest moment aniversar au participat frații Adrian Bocăneanu, Gheorghe Modoran și Benjamin Roșca, din partea Uniunii, frațele Ernest Szász, din partea Conferinței Transilvania de Nord, trei foști directori: Fabiola Tanu, Gabriela Mănuș și Sergiu Alban, fratele Iosif Suci, capelanul liceului, profesori și elevi.

L-am întrebat pe fr. Iosif Suci ce înseamnă să fii capelan la Liceul Teologic Adventist „Maranatha”.

Mă consider privilegiat să fiu alături de elevii liceului, mai ales în dezvoltarea lor spirituală. Cursurile de omiletică, evanghelizare, dirijat coral și repetițiile de cor sunt printre cele mai frumoase experiențe alături de altarele din fiecare seară și serviciile speciale din Sabat.

Sunt îngrijorat însă pentru loviturile exterioare, recente, care vizează tocmai dezvoltarea

Maranatha

Maranatha e deviza ce-o purtăm, Maranatha, înspre cer ne îndreptăm, Maranatha, noi mergem cântând, Prințul Păcii vine în curând!

În Liceul Maranatha suntem fericiți, Biblia ni-e călăuză, suntem impliniți, Maranatha să răsună, umple inima, Maranatha, orice tânăr cânte tot așa:

Maranatha e deviza ce-o purtăm, Maranatha, înspre cer ne îndreptăm, Maranatha, noi mergem cântând, Prințul Păcii vine în curând! Prințul Păcii vine în curând! Maranatha!!

*Versurile și muzica:
prof. Alexandru B. Timis*

spirituală a elevilor. Mă refer la interdicerea categorică a oficerii altarelor de seară și a serviciilor de Sabat în cantina liceului, pe care de fiecare dată o amenajam în acest scop. Experiențele și adunările de acolo au intrat în istorie. Ce va aduce viitorul? Vom vedea. Știm că Isus „ne-a săpat în palmele Sale” și că ne va purta „cu carul Său de biruință”.

Orice rugăciune pentru liceu și problemele acestuia ne este foarte prețioasă. Noi mergem înainte; continuăm să ne adunăm pe unde și cum putem, cântăm, ne rugăm și ne pregătim pentru ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi, precum și pentru a ne bucura cât mai repede de ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi, în iubirea Sa.

Nu puteam să plec din liceu fără să stau de vorbă cu doi elevi. Să vorbim mai întâi cu un „boboc”: Ce înseamnă pentru tine să înveți la Liceul Teologic Adventist „Maranatha”?

Am auzit de acest liceu de la sora mea, care a învățat și ea doi ani aici. Când am intrat și am văzut cum arăta, mi-a făcut o impresie bună. Mă înțeleg foarte bine cu colegii, suntem uniți și nu regret că am venit aici. Profesorii sunt foarte buni și înțelegători. Sper ca toți „viitorii elevi” ai liceului să aibă aceeași impresie pe care am avut-o eu și să le placă aici. (Palancz Adina, clasa a IX-a)

Acum să vorbim și cu un „veteran”: Ce au însemnat pentru tine anii petrecuți aici?

Acest liceu a însemnat pentru mine o parte din viața educațională sau încă o dată „cei 7 ani de acasă”, la liceu. Nu m-au atras atât orele, ca materii, cât atmosfera și cadrul din care au fost și sunt formate în acest liceu. Am putut să-mi formez un caracter bun și o gândire care să mă ajute în viitor.

Apropo de viitor. Ce planuri ai?

Pentru că este profil teologic-uman, ar fi trebuit să continuu pe latura teologie, dar am preferat ca „drumul” meu să meargă în direcția umanului, filologie. Oricum, dacă ai terminat un liceu cu profil teologic, rămâi teolog. (Buciuman Liviu, clasa a XII-a)

Între aniversare... și speranță, Liceul Teologic Adventist „Maranatha” din Cluj este și va rămâne un izvor al educației creștine, care poartă stindardele bisericii noastre. Chiar dacă mai apar și greutăți pe drum, profesorii și elevii privesc cu încredere spre viitor, pentru că ei știu „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu... spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8,28).

Noi vom continua să ne rugăm pentru ei!

Să ne amintim de soția lui Iov

„Nevastă-sa i-a zis: '... Bleastă-mă pe Dumnezeu și mori!'” (Iov 2,9). De curând, am aflat că în textul original scrie: „Binecuvântează pe Dumnezeu și mori!” Care variantă este cea corectă?

Da, este adevărat, în textul ebraic se folosește verbul „a binecuvânta” (*berak*), și nu verbul „a blestema” (*qillel* sau *arar*). Dar, în acest caz, a spune doar atât nu este suficient.

Când studiem semnificația unui cuvânt biblic, trebuie să examinăm modurile diferite de folosire a celui cuvânt în context. Ceea ce complică întrebarea este faptul că „a blestema” nu este unul dintre înțelesurile verbului ebraic *berak* – „a binecuvânta” – care este folosit în Iov 2,9. Cu toate acestea, în câteva pasaje, verbul „a binecuvânta” pare să însemne „a blestema” sau „a rosti o blasfemie”. Cercetătorii Sfințelor Scripturi se referă la acest aspect ca o folosire eufemistică a verbului.

După câte se pare, pentru scriitorii biblici, combinarea verbului „a blestema” cu „Dumnezeu” (să blesteme pe Dumnezeu) a fost ofensatoare pentru sensibilitatea lor religioasă, făcând necesară parafrizarea expresiei folosite, pentru a suna mai puțin jignitor. Rezultatul a fost înlocuirea verbului „a blestema” cu verbul „a binecuvânta”.

Expresiile eufemistice sunt obișnuite în toate limbile și limba ebraică nu face excepție. Se pune întrebarea dacă verbul „a binecuvânta” este folosit în mod eufemistic și în alte cazuri.

Să examinăm câteva texte:

1. Folosire eufemistică în afara cărții lui Iov

Numărul pasajelor în care întâlnim această manieră de folosire a verbelor este foarte mic. Unul dintre cele mai bune exemple se găsește în 1 Regi 21,10.13. Izabela le-a cerut martorilor falși să spună că l-au auzit pe Nabot „blestemând [binecuvântând]” pe Dumnezeu și pe rege. Pe această bază, Nabot a fost condamnat la moarte. Desigur, nimeni nu este omorât cu pietre pentru că a binecuvântat pe Dumnezeu; de aceea verbul „a binecuvânta” este folosit aici ca eufemism.

2. Folosirea eufemistică în cartea lui Iov

Iov obișnuia să aducă jertfe pentru copiii lui, deoarece gândea: „Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat [au binecuvântat] pe Dumnezeu în inima lor” (Iov 1,5). N-ar fi fost nevoie să aducă jertfe, dacă ei L-ar fi binecuvântat pe Dumnezeu...

După aceea, îl găsim pe Satana spunând lui Dumnezeu: „Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are și sunt încredințat că Te va blestema [binecuvânta] în față” (Iov 1,11; Iov 2,5).

Aceasta nu este o exprimare sarcastică – „și sunt încredințat că Te va binecuvânta în față” –, ci o exprimare a siguranței. Expresia „în față” exprimă un dispreț deschis. Folosirea eufemistică a verbului „a binecuvânta” pare foarte potrivită în contextul acesta.

3. Folosirea eufemistică în vorbirea soției lui Iov

Soția lui Iov a zis „blestemă” sau „binecuvântează pe Dumnezeu și vei muri”? Răspunsul lui Iov pare să susțină ideea că „a binecuvânta” este folosit aici ca un eufemism pentru „a blestema”. Dacă ea îl încuraja să binecuvânteze pe Dumnezeu și să moară, atunci de ce i-a zis Iov: „Vorbești ca o femeie nebună” (Iov 2,10)? Orice ar fi spus ea, Iov a găsit că nu este potrivit cu închinarea față de Dumnezeu.

Despre soția lui Iov cunoaștem foarte puțin și tendința a fost s-o considerăm o femeie păcătoasă. Fără îndoială că suferința lui Iov i-a pricinuit și ei suferință. Pierderea tuturor bogățiilor a fost un lucru dureros pentru ea, dar și mai devastator, din punct de vedere emoțional și psihic, a fost pierderea tuturor copiilor. Durerea ei poate a fost chiar mai intensă decât durerea soțului ei. Dar în povestire ea trece peste durerea ei mai repede. Ea îl iubește pe Iov. Era destul de dureros să-și vadă soțul lup-tându-se cu chinurile fizice și spirituale, nefiind în stare să facă nimic pentru el.

Aceasta pare singura cale de rezolvare pentru ea. Îi vorbește lui Iov din adâncul dragostei ei și este frământată de starea lui. Nu-și dă seama că, asemenea lui Petru, devine ecoul cuvintelor lui Satana. Nu, ea nu este o femeie nebună, ci în acea zi vorbea „ca” o femeie nebună. Iov realizează adâncimea durerii ei și-i zice: „Ce! Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” (v. 10). El pare să spună: „Dumnezeu ne-a dat lucruri pe care să le administrăm pentru El și noi am făcut-o cu bucurie; acum noi am devenit administratori ai durerii pentru El. Rămâi credincioasă!” Poate că, în acel moment, ea l-a îmbrățișat și au strigat împreună către Domnul.

Angel Manuel
Rodriguez

director asociat
al Institutului de
Cercetări Biblice,
Conferința
Generală

Adventist Review,
aprilie 2000

Minuni în zile de har

Într-un Sabat recent, după ocazia solemnă a unui serviciu divin pentru Sfânta Cină într-o comunitate foarte plăcută, am pornit spre localitatea Lucieni, din județul Argeș, unde știam că funcționează o grupă de credincioși. Drumul parcurs împreună cu pastorul Robert Mandache, colegul meu, ne-a oferit peisaje încântătoare, în ciuda faptului că lipsea zăpada caracteristică anotimpului geros și vegetația care să ne facă să simțim pulsul vieții codrilor frumoși, pe care îi priveam în stânga și în dreapta. Doar firul apei, de-a lungul căreia am mers o bucată de drum, ne făcea să simțim totuși ceva din freamătul naturii.

Am uitat toate acestea când am ajuns la destinație și l-am mulțumit Domnului pentru ocrotire și ajutor. Privind în jur, am observat repede că mă aflu într-o zonă în care nivelul material al vieții oamenilor este foarte scăzut. Case mici și dese, în curțile cărora puteai vedea oameni trebuindu-și obosiți și copii nevinovați jucându-se cu voie bună.

Intrând într-o casă care nu se deosebea prea mult de celelalte, am fost impresionat de liniștea în care eram așteptați de aproximativ 25 de bărbați și femei, împreună cu câțiva copii, care m-au făcut imediat să mă simt bine, ca într-o familie, ca acasă. Am deschis apoi Scriptura, am citit din ea, încercând să scot în evidență frumusețea și bogăția dragostei divine prin care ISUS S-a plecat spre noi, pentru a ne ridica din „groapa pieirii” și a ne oferi perspectiva veșniciei în Împărăția slavei. După ce ne-am rugat, mi-am exprimat dorința de a ști mai multe despre frații mei din Lucieni.

Primul care și-a relatat experiența, vorbind cu mult calm, așezând încărcătura lui sufletească în fiecare cuvânt rostit, a fost fratele Vasile Liță, un om pe care toți îl știau prieten cu alcoolul, cu tutunul, un om pentru care orizontul vieții nu era prea larg.

Atunci când niște oameni de bine au încercat, trecând pe la poarta lui, să-i spună ceva despre Biblie, nu doar că nu i-a primit, ci i-a izgonit violent, amenințându-i cu bătaia. Dar, în noaptea următoare, n-a putut dormi în pace. Plin de frământarea unui vis care l-a umplut de teamă, a așteptat să se facă ziuă și a pornit în căutarea celor pe care-i alungase, spunându-le că vrea să se pocăiască. Știu că Dumnezeu le vorbește oamenilor în diverse feluri, dar sunt fericit că fratele Vasile a dat curs șoaptelor din cugetul său și a cunoscut astfel Cuvântul care i-a schimbat viața.

Providența a făcut posibilă întâlnirea lui cu câțiva frați din Văleni, care l-au invitat la biserica lor, iar fratele Vasile, care era dornic să cunoască mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu, a răspuns invitației. Primind mai multă lumină, a luat decizia de a încheia legământul cu Dumnezeu prin botez. Cu câtă bucurie mergea mai mult de o oră pe jos împreună cu alți prieteni – dintre care unii s-au botezat, în timp – pentru a ajunge printre primii la biserica din Văleni.

Nu realizăm încă dimensiunile minunilor despre care tocmai auzisem, când a început să-și povestească experiența fratele Gigel, conducătorul grupei. Deoarece numele de adventist nu-i era cunoscut, a bănuț că trebuie să fie o profesie (asociindu-l cu dentist, chimist). Când cineva l-a întrebat de ce taie lemne duminică, Gigel a răspuns prompt: „Pentru că e prima zi de lucru a săptămânii”. Primind de la fratele Ionel Preda o Biblie și cartea *Tragedia veacurilor*, a citit cu plăcere și interes și recunoaște că Dumnezeu l-a ajutat să-și schimbe viața, renunțând la multe dintre practicile sale rele de până atunci. Cel mai greu i-a fost să renunțe la tutun. Când Gigel povestea despre ispitele și luptele sale, ascultam pătruns de încrâncenarea luptei dintre bine și rău, dintre adevăr și neadevăr. Slava să fie a Domnului, care a biruit.

Leonida
Ghioaldă

secretar,
Asociația
Pastorală,
Conferința
Muntenia

Încheind legământul cu Dumnezeu prin botez după mai multe zile de post și rugăciuni fierbinți, fratele Gigel nu a mai fumat nici o țigară, iar azi este foarte fericit. Împreună cu soția trăiesc viața frumos, povestesc despre minunile prin care Dumnezeu i-a scos din „felul deșert de viață” și se roagă pentru cei dragi, ca să răspundă apelurilor Duhului Sfânt spre pocăință.

Am ascultat apoi experiența sorei Lica. Privind-o, nici nu bănuiam că dincolo de chipul ei senin, care arată bucuria celui găsit după ce a fost pierdut, se află adunate multe lacrimi și multă suferință. Întoarcerea de la cele lumești la cele spirituale a însemnat lupte crâncene. Soțul ei, care la început a avut inițiativa de a cunoaște Scriptura, a devenit atât de împotrivor, încât nu putea concepe ca soția lui să aibă de-a face cu „pocăitii”. A făcut tot ce i-a venit în minte pentru a-și chinui soția și a o determina să renunțe la hotărârea de a-și preda viața lui Isus și a se boteza. Câte bătăi, câte batjocuri, câte alungări de acasă... până și mama ei îl îndemna pe ginere să o bată, să facă orice, numai „să o despartă de pocăitii”. Cele povestite de sora Lica mi se păreau lucruri imposibile, nu mi le puteam imagina. Cu glasul tremurând, sora Lica povestea cum, în ciuda tratamentului brutal din partea soțului, simțea sufletul liniștit și o chemare irezistibilă din partea lui Dumnezeu de a nu renunța și de a merge pe calea pe care o descoperise. Hotărâtă să se boteze cu orice preț, s-a rugat mult, s-a pregătit, dar intransigența soțului părea să blocheze drumul spre acest eveniment atât de mult dorit. Un grup mic de frați și surori s-a hotărât să-L implore pe Dumnezeu în rugăciune ca să intervină și, lucru extraordinar, chiar în ziua botezului, atitudinea soțului s-a schimbat radical. Botezul a avut loc, chiar soțul, Viorel, a participat și a rămas profund mișcat. Și pentru ca biruința să fie deplină și bucuria întreagă, peste două săptămâni s-a botezat și el. În timp ce sora Lica povestea

toate acestea, Viorel, așezat pe scaunul alăturat, nu a scos nici un cuvânt. L-am întrebat, în cele din urmă, dacă erau adevărate lucrurile pe care le auzisem și parcă nici nu îndrăzneam să spună ceva, dar mi-a mărturisit: „Dacă știam că pe calea lui Isus e atât de bine și frumos, mă botezam mai de mult”. Uimit de experiența lor, îi priveam fericit că erau unul lângă altul, ca o dovadă că dragostea de Dumnezeu e mai tare ca moartea, că nimic nu egalează bucuria unei familii unite, în care îngerii buni sunt mereu prezenți.

Apoi și-a relatat experiența sora Constanța, o femeie simplă, care, prin modul de a vorbi, lasă să se simtă sufletul ei curat și o inimă înnoită prin dragostea pentru Mântuitorul. I-a plăcut viața în felul lumii, dar, când a mers pentru prima dată în comunitatea din Văleni, a fost impresionată de program, de ordine, de amabilitatea fraților și surorilor. S-a simțit atrasă de felul lor de viață și, cunoscând din Scriptură adevărul mântuirii prin credința în Isus, s-a hotărât să intre în această minunată familie adventă. Numai că soțul nu era de acord și au început batjocurile, tensiunile, amenințările... Cu toate acestea, sora Constanța a rămas hotărâtă și Dumnezeu i-a adus bucuria biruinței. Viața i s-a schimbat, s-a botezat, iar azi soțul este înțelegător. Nu-și poate exprima de ajuns mulțumirea față de Dumnezeu că atât fiica și ginerele, cât și fiul și nora s-au botezat și azi sunt împreună în Biserica Adventistă. Are speranța că rugăciunile pe care le înalță Tatălui ceresc pentru cei dragi vor fi împlinite și, într-o zi, toată familia va fi printre așteptătorii revenirii lui Hristos.

Am ascultat apoi, pe scurt, experiența Nadiei Marin care a plătit scump dorința de a se atașa bisericii. Printre lacrimi, a încercat să redea tratamentul brutal prin care Costea, soțul ei, căuta să-i distrugă legătura cu grupul de adventiști din Lucieni. Își amintește și azi, plină de fiori, cum într-o ocazie soțul i-a tras

de mai multe ori cu smirghelul pe față, pentru a o determina să renunțe. Rugăciunile ei și apelurile la înțelegere, viața ei schimbată, precum și rugăciunile altora pentru izbândă ei au făcut ca soțul să devină mai indulgent, azi lipsindu-i doar un pas prin care să fie alături de sora Nadia. Ultima experiență relatată din cadrul acelei întâlniri a fost din partea sorei Livia care, primind o broșură de la fratele Victor Zăbavă, prezbiter la Văleni, s-a gândit că o poate citi în timp ce păștea vacile pe câmp. Impresionată de cele citite, s-a hotărât să meargă la Văleni, unde a căpătat o înțelegere mai clară, un orizont mai larg cu privire la voia lui Dumnezeu în viața dănei. A apelat întotdeauna la mila lui Dumnezeu și, fiind nevoită să suporte mai multe operații, a simțit ajutorul Lui de fiecare dată. Se simte bine în mijlocul adventiștilor și este recunoscătoare pentru spiritul de înțelegere al soțului, care este încă ortodox. În ciuda încercărilor pe care le întâmpină, spune cu toată convingerea și deschiderea de suflet: „Mulțumesc lui Dumnezeu că mai fac umbră pământului. El știe planul Lui cu privire la mine și sunt plină de încredere”.

După câteva ore de ascultare și uimire, de alternanță între consternare și bucurie, eram copleșit de minunile pe care Dumnezeu le face în viața oamenilor, ca dovadă că mai trăim încă zile de har. Ne-am rugat în seara aceea împreună, exprimându-ne recunoștința față de Dumnezeu și implorând susținerea Lui pentru o viață curată, trăită în dragoste față de El.

Am văzut roadele spiritului misionar al membrilor de la Văleni și mă gândesc că multe experiențe de acest fel ar putea avea loc dacă și alte comunități ar fi cuprinse de același spirit. Să lăsăm ca lucrurile trecătoare să ajungă la periferia preocupărilor noastre și să ne rugăm: „Doamne, fă-ne vrednici de chemarea de a fi copii ai Tăi și ridică-ne la nivelul așteptărilor Tale pentru o vreme ca aceasta! Amin!”

Sabat fericit

Linda Porter Carlyle

Tata a deschis încet-șor ușa, a vârat ușor capul și i-a șoptit Sarei:

– Pss! Unde e mama?

Sara și-a ridicat ochii de la cartea ei de colorat. A lăsat din mână creionul roșu și a răspuns tot în șoaptă:

– În bucătărie. Ce ascunzi la spate?

– Sss, răspunse tata zâmbind și ducând degetul la buze.

Intră în sufragerie în vârful picioarelor și închise încet ușa în urma lui. Apoi, tot pe vârfuri, se apropie de Sara, care sări de pe scaun și porni cu el spre bucătărie. Ochișorii Sarei aveau o clipire voioasă. Tati ținea la spate un buchet frumos de margarete. Sara știa pentru cine-sunt.

Tati s-a oprit în pragul bucătăriei. Mama mesteca în oala cu supă de pe aragaz.

– Ei, ce devreme ai ajuns azi acasă! spuse ea bucurată.

– Am vrut să-ți spun cu câte-

va ore mai devreme „Sabat fericit!” și îi întinse mamei florile.

Sara țopăia fericită pe lângă tăticul ei, văzând zâmbetul larg de pe fața mamei.

– O, exclamă mama! Ce mult îmi plac margaretele!

L-a îmbrățișat pe tati, apoi a pus florile într-o vază.

Când s-au așezat la masă, mama a pus vaza cu flori în mijlocul mesei. Parcă și mâncarea are gust de sărbătoare. Sara a luat o lingură de supă. Era fierbinte. A suflat puțin s-o răcească, apoi s-a oprit și a întrebat:

– Tati, de ce ai adus azi flori pentru mami?

– Nu-i grea întrebarea ta. Pentru că o iubesc, răspunse tatăl.

– Da, da, spuse mama. Nu e nici ziua mea, nici Ziua Femeii, nici ziua noastră de căsătorie... Mi-a adus flori pentru că mă iubește!

– Când iubim pe cineva, ne place să-i arătăm acest lucru,

adăugă tata. Eu merg la serviciu în fiecare zi, ca să câștig bani să vă pot cumpăra lucrurile de care aveți nevoie, pentru că vă iubesc. Mami face supă care îmi place mie, pentru că mă iubește. Când mergem cu mașina, îi deschid ușa să se urce prima în mașină, pentru că o iubesc.

– Știi, spuse și mami, noi Îl iubim și pe Domnul Isus. Ia să ne gândim la niște lucruri pe care am putea să le facem pentru că Îl iubim.

Sara se încruntă puțin, semn că se gândea foarte serios.

– Am putea să fim buni, să nu furăm, să nu spunem minciuni.

– E bine! zise tati. Te mai poți gândi și la alte lucruri?

Dar tu? Ce lucruri îți vin în minte, pe care le-ai putea face pentru că Îl iubești pe Domnul Isus?

Gândește-te la șapte oameni pe care Domnul Isus i-a făcut fericiți în Sabat, vindecându-i. Scrie în căsuțe boala de care suferea fiecare și referința biblică.

Răspunsurile în numărul următor

Congresul Cadrelor Didactice

Revenim cu noi precizări pentru întâlnirea cadrelor didactice de la Stupini-Brasov, 28-30 aprilie a.c.

Vor participa ca lectori:

- dr. Roberto Badenas, director Departamentul Educație al Diviziunii;

- dr. Jacques Sauvagnat, profesor Colonges, Franța;

- dr. Ismael Carillo, rectorul Universității Montemorelos, Mexic, împreună cu soția;

- dr. Victor Korniejczuc, împreună cu soția, dr. Raquel Korniejczuc, amândoi profesori la Montemorelos.

Am propus teme ca:

1) Viziunea asupra educației adventiste (filozofia educației adventiste)

2) Creționism și evoluționism

3) Prezentarea valorilor creștine în cadrul diferitelor materii din programă

4) Profilul, codul de comportament al profesorului adventist

5) Metode prezente de evaluare a studenților

6) Rolul profesorului adventist într-o școală neadventistă

7) Probleme de disciplină, disciplină răscumpărătoare

Așteptăm în continuare propuneri din partea participanților la acest congres, și propuneri, de asemenea, din partea lectorilor, pentru a întocmi lista definitivă a tematicii.

Departamentul de educație va face demersuri la Ministerul Educației și Cercetării pentru aprobarea ca această instruire să fie recunoscută în cadrul educației continue și în cele 40 de ore obligatorii anual – să primim o adeverință de 20-25 de ore pentru cele 3 zile de întâlniri.

În privința cheltuielilor, partea care va reveni participanților este în jur de 65.000 lei – cazarea și masa pe zi, plus o parte din cheltuielile de călătorie. Păstrați biletele de tren sau autobuz, iar dacă există posibilitatea grupării a 3-4 persoane pentru autoturism, păstrați bonul de combustibil.

Așteptăm prezența la Stupini a peste 150 de cadre didactice.

Înscrierile se fac la secretariatul fiecărei Conferințe sau direct la sediul Uniunii – Departamentul Educație (tel: 021 490 85 90, 91-95 sau mobil: 0744 388 034).

Gheorghe Modoran,
director, Departament Educație,
Uniunea Română

22 Martie, Ziua Tinerilor Adventiști

Așezată chiar la începutul primăverii, aceasta este ziua în care biserica își îndreaptă privirea într-un mod festiv spre tinerii de peste 20 de ani. Pentru ei a fost lansat, de curând, programul 20+, care îi provoacă pe tineri să vadă slujirea, nu ca pe o povară, ci ca pe o pasiune. Domnul a pregătit pentru fiecare un loc/rol special, potrivit cu înzestrările dăruite. Deviza acestui program este: „Voi fi găsit slujind cu bucurie”. Sugerăm pastorilor, prezbiterilor și responsabililor de tineret să îi încurajeze pe tineri să folosească ziua de 22 martie pentru a prezenta bisericii modul în care ei înțeleg programul 20+ și implicarea lor mai activă în viața și misiunea bisericii. Fondurile care vor fi donate cu ocazia colectei speciale din acest Sabat sunt destinate proiectelor sociale și de misiune (*TinServ*, evanghelizări susținute de către și pentru tineri, *Tabăra din localitatea ta* etc.) pe care tinerii le vor desfășura în acest an.

Cristi Modan,
director, Departament Tineret,
Uniunea Română

La odihnă

Petru Amarandei

În ziua de 24 septembrie 2002, a încetat din viață fratele Petru Amarandei, în vârstă de 80 de ani. S-a născut la Iași, într-o familie de adventiști. A încheiat legământ cu Domnul în tinerețe. S-a căsătorit în 1948 cu sora Fivi Miulescu. A fost membru în comunitatea Belu, din București, apoi în Popa Tatu, iar din 1963, în Crinul. A fost un frate credincios, un soț bun și

un părinte iubitor. Și-a încheiat călătoria pe acest pământ în nădejdea revederii cu cei dragi în dimineața învierii.

Artimon Mateaș

Născut la data de 16 octombrie 1929, Artimon Mateaș L-a slujit fără întrerupere pe Dumnezeu. Suferă trei ani în închisoare, pentru că nu a lucrat în ziua de Sabat, când era în armată. Se căsătorește în 1955 cu Sabău Elena, având două fete și un băiat, care îi oferă bucuria și tinerețea a zece nepoți. Timp

de 28 de ani a fost prezbiter în comunitatea Nazna, jud. Mureș. În anul 1992, în urma unei promisiuni pe care o făcuse lui Dumnezeu când era pe patul spitalului, se mută la Câmpeni, jud. Alba, ca evanghelist voluntar pe cont propriu. Aici slujește cu zel până când închide ochii. În ziua de vineri, 13 decembrie 2002, după ce s-a pregătit de Sabat, adoarme pentru a se trezi să sărbătorească Sabatul și sfârșitul Săptămânii de Rugăciune cu Acela pe care L-a slujit toată viața.

Vizitarea creștină

Adrian Bocăneanu

Calitatea vieții în biserică 3

În articolul trecut v-am împărțit câteva reflecții cu privire la predicare. Când bărbați și femei a căror inimă este plină de iubire și de credință deschid Cuvântul lui Dumnezeu, biserica trăiește evenimentul închinării și prezența lui Dumnezeu dă înțelepciune și vigoare pentru o viață consacrată. Dar, așa cum ne-a spus de mult Ellen White, când se termină predica, lucrarea abia a început. Vizitarea continuă, aplică, nuanțează și consolidează predicarea.

Teologie și vizitare

Tot ceea ce facem spune ceva despre Dumnezeu. Altfel spus, și vizita este o declarație teologică. Parabola judecății finale arată că destinul nostru veșnic va fi decis mai degrabă de teologia care se deduce din viață, și nu de cea rostită la amvon: „Veniți... căci am fost bolnav, și *ai venit* să Mă vedeți; am fost în temniță, și *ai venit* pe la Mine” (Mat. 25,34-45). Vizitarea celor neglijăți și disprețuiți, atenția arătată copiilor, respectul cu care îi tratăm pe cei respingători, revenirea la cei care au păcătuțit greu demonstrează ce am înțeles din viața lui Isus. Când mergem alături de cei care trec prin „valea umbrei morții”, când înfruntăm curajos demonii urii, ai descurajării și ai necredinței, când mângâiem pe poporul Domnului (Is. 40,1), proclamăm mântuirea lui Dumnezeu. „Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii” (Ps. 19,3,4).

Înnoire

Vizitarea de astăzi nu poate și nu trebuie să fie vizitarea din vremea bunicilor noștri. Ritmul și trebuințele vieții sunt altele. Costurile sunt altele. De aceea, vizitarea trebuie să fie înnoită. Care să fie modelul?

Teologia vizitării trebuie neapărat să decurgă din Cuvânt, dar practica vizitării se modelează prin observarea atentă a nevoilor, clarificarea obiectivelor, stabilirea priorităților și gestionarea capitalului de timp. Este bine ca redefinirea rolului și practicii vizitării să decurgă dintr-o relație activă, deschisă, cu biserica, astfel încât această activitate să răspundă situației locale și să fie eficientă.

Atunci când biserica participă la aceste dezbateri cu privire la vizitare, în care se evidențiază subiectele de actualitate, terenul este pregătit pentru abordarea unor teme precise, mai delicate. De exemplu, în perioada aceasta, o temă care ar merita să fie discutată în multe vizite pastorale este emigrația pentru muncă. Acolo unde se dovedește necesar, subiectul trebuie abordat cu franchețe și respect. (Numărul următor al revistei va avea un grupaj de articole pe această temă.) De asemenea, o categorie care trebuie să fie avută în atenție cu ocazia vizitei este formația din cei botezați de curând. Este posibil să se pună la punct un program individualizat de dezvoltare personală a acestora, iar vizita este un prilej excelent pentru a lucra în această privință.

Prin interacțiunea continuă dintre pastor, conducătorii locali și biserică, vizitarea se înnoiește, devine actuală și eficientă. Vizitarea oglindește în mod deliberat planul de dezvoltare, proiectul strategic al comunității și devine o componentă centrală a vieții și misiunii bisericii.

Participare

Este privilegiul membrilor bisericii să se viziteze reciproc, iar presbiterii și diaconii sunt datori să aibă un plan de vizitare. Atunci când biserica este pregătită pentru aceasta, ea apreciază vizitarea din partea laicilor ca pe un act de valoare și nu doar ca un substitut

nedorit al prezenței pastorului. Această metodă este foarte folosită în biserici mari, în care credincioșii se servesc unii pe alții și toți au de câștigat.

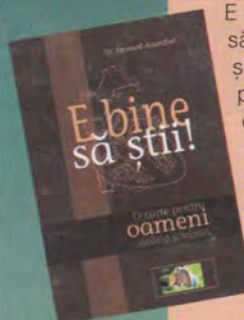
Credincioșii trebuie să fie încurajați să ia inițiativa să solicite vizite cu un obiectiv. *Manualul pastorului* (Ed. „Viață și Sănătate”, ed. 1999, pag. 203) indică situații specifice, în care vizitele să fie solicitate, cum ar fi înainte de internarea în spital, nașterea unui copil, în criză de sănătate, familială sau spirituală și pentru a ajuta o altă persoană aflată în dificultate sau care arată interes pentru credință.

Copiii

Personal port o recunoștință imensă pastorilor care au vizitat familia părinților mei pe când eram copil. Am amintiri distincte despre cel puțin doisprezece pastori care mi-au acordat o atenție specială – și sunt din ce în ce mai recunoscător pentru ceea ce au investit în mine. Ca exemplu, amintesc pe fr. Leon Bălan, a cărui întrebare, deși surprinzătoare pentru un copil de opt sau nouă ani, mi-a deschis o ușă neștiută a vieții de credință și mă urmărește de aproape 40 de ani. Întrebarea a fost: „Adi, tu îl iubești pe Isus?” Fr. Leon Bălan a avut nevoie de câteva secunde pentru această întrebare, dar ea continuă să mă transforme și acum.

Inspirate de iubirea Domnului Hristos, pregătite cu interes și pasiune, învigorare de rugăciune și Duh Sfânt, vizite efectuate cu zeci de ani în urmă lucrează și azi, iar vizitele noastre de astăzi se vor recunoaște în veșnicie.

Vizita creștină nu este doar o datorie, ci și o vocație. Când vizitez pe credincioși, Dumnezeu spune despre mine: „Vi l-am trimis înadins” (Efes. 6,22).

Dr. Leonard
Azamfirei

E bine să știi!

E bine să știi mai multe despre sănătate, prevenirea îmbolnăvirilor și despre boală cât mai devreme, până când aceasta nu devine atât de gravă, încât nu mai poate fi tratată. Această carte încearcă să ne învețe cum să nu fim bolnavi. Iar dacă suntem bolnavi, ne învață ce să facem pentru a ne trata sau măcar ameliora boala. Ea nu înlocuiește consultul medical, care rămâne esențial, dar ne permite, într-un limbaj accesibil, pe înțelesul fiecăruia, să înțelegem ce se întâmplă cu noi și ce pași putem face spre sănătate.

80.000 lei

Casa de Editură Viață și Sănătate prezintă

Dr. Emil
Rădulescu

Alimentație inteligentă

Niciodată interesul pentru sănătate n-a fost mai mare ca în zilele noastre, dar, cu toate acestea, niciodată nu au circulat mai multe informații eronate cu privire la acest subiect. Dr. Emil Rădulescu, cunoscut pentru cele peste 1.200 de emisiuni radiofonice de sănătate, prezintă în acest volum răspunsuri, sprijinite pe ultimele date științifice, la întrebările celor care caută un stil de viață sănătos. Alege să citești această carte și trupul, mintea și sufletul tău vor fi pe deplin binecuvântate.

90.000 lei

Vino după mine

Miroslav
Kiș

Această carte reprezintă experiența ta, ca discipol al lui Isus. Ea te invită să te alături ucenicilor Săi, să-l urmărești acțiunile, să simți emoțiile celor din jurul Său și să participi la ocaziile de învățare din cariera Sa de Învățător. Imaginează-ți că mergi alături de acest Maestru incredibil sau în spatele Său și că, da, te ciupești din când în când de mână, ca să înlături orice îndoială că ești unul dintre ucenicii Săi. Învățătorul este prezentat atât de aproape de tine și tu, ucenicul lui, poți fi atât de aproape de El.

44.000 lei

Samuele
Bacchiocchi

Sabatul sub foc încrucișat

Veacuri de-a rândul, Sabatul a fost mereu pus sub foc încrucișat, dar, în timpul care ne stă în față, poporul care va împlini această poruncă divină va fi greu încercat. În volumul de față, Samuele Bacchiocchi s-a străduit să examineze fiecare argument cât se poate de profund. Creștinii care se găsesc prinși în focul încrucișat al controversei Sabat/duminică vor descoperi în aceste capitole o sursă valoroasă, spre a face față atacurilor populare împotriva Sabatului. O carte valoroasă pentru un timp special!

55.000 lei

Să-l vezi pe Rege

Doug
Batchelor

Binecunoscutul evanghelist Doug Batchelor a scris această carte bazându-se pe convertirea, curățirea și chemarea lui Isaia, care se găsește în primele opt versete ale capitolului 6 din Isaia. Aceste versete sunt împărțite în opt pași plini de învățătură și ilustrații, în care putem înțelege pe deplin simpla succesiune în umblarea noastră cu Dumnezeu, atât pentru noi înșine, cât și pentru a împărtăși mântuirea cu alții. Este o carte pentru tine și pentru prietenii tăi.

22.000 lei